

DE TI BUD

DE TI BUD

Dette heftet er ikke til salgs. Det er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse, publisert av Guds Verdensvide Menighet.

INNHOlds- FORTEGNELSE

Nøklerne til forståelse..... s. 1

KAPITTEL ETT

Det første bud..... s. 6

KAPITTEL TO

Det annet bud s. 13

KAPITTEL TRE

Det tredje bud..... s. 21

KAPITTEL FIRE

Det fjerde bud s. 29

KAPITTEL FEM

Det femte bud s. 36

KAPITTEL SEKS

Det sjette bud s. 42

KAPITTEL SYV

Det syvende bud..... s. 49

KAPITTEL ÅTTE

Det åttende bud s. 57

KAPITTEL NI

Det niende bud..... s. 62

KAPITTEL TI

Det tiende bud s. 68

Som film ble De ti bud tiljublet av hele verden. Som Guds lov er de blitt elsket av enkelte, hatet av andre — men brutt av alle. De ti bud er blitt forbannet, rasket ned, forvrengt og bakvasket. Noen har ved menneskelige argumenter forsøkt å avskaffe dem. Noen ganske få lydige har opplevet de velsignelser de kan gi. David sa: “Å, hvor høyt jeg elsker din lov”, og kalte den fullkommen. Paulus kalte den hellig, rettferdig og god. Jesus æret, adlød og gjorde den stor og befalte lydighet mot De ti bud. Men for de fleste forblir de en gåte som aldri har vært forstått. Her er svaret som tusenvis har spurt om — et hefte som klart og tydelig forklarer denne ufravikelige, levende lov, som snart skal bli grunnloven i en kommende fredelig, fremgangsrik og glad verden!

NØKLENE TIL FORSTÅELSE

Vi lever i en lovløs tid. Kriminalitet og vold øker i en faretruende grad fordi det blant millioner av mennesker praktisk talt ikke finnes noen respekt for lov og orden og oppnevnte autoriteter — hva enten de er av Gud eller mennesker!

På den internasjonale scene lever landene i stadig frykt fordi de vet så altfor godt at de såkalte “fredsgarantier” og fredstraktater ikke er verd det stykke papir de er skrevet på. Det finnes ingen lov — ingen respekt for autoritet — blant verdens nasjoner.

Slik er den verden vi lever i!

Lovenes egentlige kilde

Menneskene har mistet all dypere respekt for loven fordi de har glemt selve *kilden* til all lov og autoritet! Vår Bibel sier: “*En er lovgiveren . . . som er mektig til å frelse og til å ødelegge*” (Jak. 4:12). Den lovgiveren er Gud den Allmektige.

I sin søken etter “sinnets ro” eller en “religion som tilfredsstillter”, har det moderne menneske totalt glemt den store Gud som **STYRER** universet! Intet under at en del av våre unge — morgendagens ledere — er så fiendtlig innstilt overfor loven.

En av verdens fremste pedagoger advarte en gruppe militære ledere om dette problemet. Det var den nå avdøde Dr. Rufus von KleinSmid, tidligere rektor ved University of Southern California. Han erklærte: “Jeg har ikke noe å si på

den vekt vi idag legger på vitenskap, men idag må vi betale for den støtten vi gir til skoler som fra 1. september til 30. juni handler som om det ikke fantes noen Gud.” Dr. von KleinSmid gjorde oppmerksom på den “mangel på moralske verdier” hos vår ungdom som et resultat av denne innstilling.

Hvis man setter den sanne Gud ut av betraktning, finnes det ikke lenger noen virkelig adferdsstandard. Resultatet blir åndelig kaos, lovløshet og fortvilelse.

Tendensen i nesten alle religiøse samfunn av idag er å prøve å “modernisere” og “demokratisere” Gud og forkaste den myndighet han har til å *styre* sin skapning — oss innbefattet. Det finnes svært få virkelig “gudfryktige mennesker” tilbake på denne jord idag!

Etter å ha laget sine oppdiktete “yndlingsguder” i sitt eget bilde står menneskene naturligvis ikke i ærefrykt og dyp respekt overfor en slik “gud”. De frykter ikke sin “gud”. Og de *adlyder* selvfølgelig ikke et slikt selvlaget tankefoster!

Likevel var Jesu Kristi egentlige budskap om den Gud som skapte og *nå regjerer jorden!* Hans Gud var den som velsignet menneskene for lydighet mot sine lover — og som straffet for ulydighet.

Bibelens Jesus Kristus forkynte *alltid* evangeliet om Guds rike (Mark. 1:14; Luk. 4:43). [OVERSETTERS KOMMENTAR: I den opprinnelige inspirerte greske tekst for Mark. 1:14 står det: ‘Guds rikets evangelium’, som gir *samme* mening som i Luk. 4:43. Altså ikke bare: ‘Guds evangelium’, som i den norske reviderte oversettelse av 1930]. I moderne sprogbruk: Han forkynte den gledelige nyhet om Guds REGJERING — Guds *styre*. Han sa: “*Omvend eder, og tro på evangeliet!*” (Mark. 1:15).

Før du for alvor kan tro og ta imot Kristus som din Frelser og få hans utgytte blod til å dekke dine synder, må du først angre og omvende deg. Men omvende deg fra *hva?* Fra SYND!

Hva er da synd? Tross alle de organiserte religiøse samfunns innbyrdes motstridende idéer og generaliseringer slår din Bibel klart fast at “synden er lovbrudd” (1. Joh. 3:4).

Synd er ene og alene dette: Brudd på Guds åndelige lov — De ti Bud!

Før Gud vil tilgi våre tidligere synder må vi først angre på at vi bryter hans lov! Vi må lære å frykte og respektere Gud som den suverene Hersker over hele universet — og som *vår* Konge og Hersker.

Salomo, det viseste menneske som noensinne har levet, ble inspirert til å skrive: “Å frykte Herren er begynnelsen til kunnskap” (Ordspr. 1:7). Denne gudsfrykt er på ingen måte en personlig redsel, men en dyp respekt og ærbødighet for Guds embede og autoritet — for hans guddommelige makt — hans visdom — og hans kjærlighet.

Uten tro på en slik storslagen og virkelig Gud er mennesket ufullkomment. Avskåret fra den sanne lovs og ordens Gud, er mennesket formålsløst, tomt, frustrert og forvirret. Veien ut av det moderne menneskes tomhet og forvirring kan kanskje synes vel enkel og banal for noen. Men den er réell — og den virker! Den består ganske enkelt i at man må slutte å dyrke falske guder. Man må vende tilbake til Bibelens Gud, skapelsens Gud, den Gud som styrer hele universet!

Som en oppsummering av Guds vei til oppfyllelse av menneskets ønske om et lykkelig, rikt og meningsfylt liv, inspirerte Gud til de følgende ord i slutten av Predikerens bok: “Enden på det hele, etterat alt er hørt, er dette: Frykt Gud og hold hans bud! Det er hva hvert menneske bør gjøre” Eller som det er oversatt i den engelske Moffatt-oversettelsen: “. . . for det er det-hele menneske” (Pred. 12:13).

Mennesket er frustrert og ufullstendig uten denne levende, livsviktige kontakt med Gud — ved at man vandrer på hans veier og holder hans bud. Lydighet mot Guds bud ville føre til fred og til en glad følelse av å utrette noe og glede til alle jordens land og folk. Det er det virkelige svar på våre problemer, personlige såvel som almenmenneskelige. Det er den livsform Jesus Kristus vil lære oss når han kommer tilbake for å regjere verden (Mika 4:2).

Forstår du egentlig Guds bud?

Profeten David var en mann etter Guds hjerte (Ap.gj. 13:22). Han blir benyttet som en type på Kristus og vil regjere over hele Israel-nasjonen direkte under Kristus i det tusenårsrike som snart kommer (Esek. 37:24), da Kristus vil skaffe jorden fred.

David skrev: “Hvor jeg har din lov kjær! Hele dagen grunner jeg på den.” (Salm. 119:97). David studerte på og grunnet over Guds lov hele dagen lang! Han lærte hvordan den skulle anvendes i *alle* livets situasjoner.

Dette gav David visdom. “Dine bud gjør meg visere enn mine fiender” (vers 98). Guds lov viste David veien å gå — *livets vei*. “Ditt ord er en lykte for min fot og et lys for min sti” (vers 105).

Gjennom hele denne 119. salmen erklærer David hvor glad han er i Guds lov og hvordan han bruker den som veiledning i livet. Gjør du det?

Sannsynligvis gjør du det ikke. De fleste av dere er blitt fortalt at Guds lov er avskaffet — eller dere har ikke innsett at den er den eneste livsform som fører til lykke og glede. Dere har ikke innsett at Guds lov åpenbarer egenskapene og særtrekkene ved Guds egen person. Og Gud byder oss: “I skal være hellige; for jeg er hellig” (1. Pet. 1:16).

Husk at de sanne kristne, Jesu “lille flokk”, er beskrevet som “dem som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd” (Åp. 12:17). Og Gud beskriver sine helliges karakter slik: “Her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro” (Åp. 14:12).

Hvis du skal bli regnet blant Guds sanne hellige som vil unngå de syv siste plagene, da er du nødt til å ha denne levende tro — denne *lydige* tro — på Gud den Allmektige ved at Jesus Kristus lever sitt liv i deg! Du vil være nødt til å forstå og holde Guds åndelige lov slik som den er åpenbart i De ti Bud!

Som svar på mange tusen spørsmål og for å hjelpe dere alle til virkelig å forstå Guds den Allmektige Skapers bud, publiserer vi i dette heftet en rekke artikler som forklarer og utdyper hvert enkelt av De ti Bud. Du bør virkelig studere dette heftet, slå opp hvert av de skriftstedene som er nevnt, og leve etter hans åndelige og hellige lov.

Israels Gud, den Allmektige

For virkelig å forstå og føle hele tyngden av De ti Bud, bør vi legge merke til de ytre omstendigheter som de ble gitt under. Husk at Moses og israelittene hadde bevart kunnskapen om at deres Gud var himmelens og jordens

Skaper. Han var jordens store ENEHERSKER som satte igang syndfloden i deres forfar, Noahs, dager.

Og nå hadde den sanne Gud, Israels Gud, ved fantastiske undere befridd dem fra Egyptens slaveri; hadde bragt dem ut av Egypten og gjennom Rødehavets vannmasser som reiste seg som mektige murer på begge sider av dem (2. Mos. 14).

Fra det tidspunkt de hadde gått igjennom Det røde Hav, hadde Gud begynt å ta dem i skole og minne dem om sine lover som de kanskje delvis hadde glemt. Lenge før de kom frem til Sinai berg hadde Gud fjernet enhver tvil om hvilken dag som var hans Sabbat ved å utføre en rekke undere som alle minnet dem om dagen. (2. Mos. 16). I 2. Mos. 18 finner vi allerede at Moses dømmer folket i henhold til Guds lover og forskrifter (vers 16).

Nå da de var kommet frem til Sinai berg, foreslo Gud — IKKE å gi dem en ny lov — men å inngå en pakt eller *overenskomst* med dem for at de skulle bli hans spesielle folk og han skulle bli deres Gud hvis bud og lover og forordninger de skulle adlyde.

Siden De ti Bud var — og alltid vil være — Guds fundamentale åndelige lov (Romerbrevet 7:14), ble de gjort til en del av avtalen mellom Gud og Israel. Fordi de var hans hellige og åndelige lover, gav han dem med stor kraft, og i motsetning til resten av pakten skrev han dem med sin egen hånd.

Legg merke til iscenesettelsen i 2. Mosebok 19. Gud befaler folket å rense seg og holde seg rede til den tredje dag da Herren vil komme ned til dem (vers 10-11). “Så skjedde det den tredje dag da morgenen brøt frem, da tok det til å tordne og lyne, og det la seg en tung sky over fjellet, og det hørtes en sterk basunlyd; da *skalv* alt folket som var i leiren” (vers 16).

Gud viste her sin makt som denne jordens Skaper da han med sin egen røst forkynte De ti Budene! Skaperen selv steg ned på Sinai berg i sin herlighet, “og røken av det steg opp som røken av en ovn, og hele fjellet *skalv*” (vers 18).

I en slik storslagen stråleglans og majestetisk maktutførelse kunngjorde Gud De ti Bud for folket som stod skjelvende av ærefrykt ved fjellets fot. Hans røst må bokstavelig talt ha rystet disse menneskene med sin styrke da den drønnet over landskapet som torden (Salm. 104:7).

DET FØRSTE BUD

Og så begynte Gud å kunngjøre De ti Bud idet han åpenbarte for sitt folk de livets lover som medfører suksess, lykke og fred med Gud og mennesker. I våre dager med så mange av mennesker konstruerte ismer, med agnostisisme og snikende sosialisme, er det viktig å legge merke til at den Allmektige ikke først talte om “menneskenes brorskap”, men om lydighet og ærbødighet mot Gud — Skaperen av — og Herskeren over himmelen og jorden — og den personlige Gud for dem som tjener og adlyder ham!

“Da talte Gud alle disse ord og sa: Jeg er Herren din Gud, som førte deg ut av Egyptens land, av trælehuset. *Du skal ikke ha andre guder foruten meg*” (2. Mos. 20:1-3).

Dette er det første budet, og som vi skal se senere, det største budet. Studer ordlyden i dette budet nøye — og grunn over det slik David gjorde!

“Jeg er Herren din Gud” er en setning som åpenbarer mere enn man ved første øyekast får inntrykk av.

Dette “Jeg” som taler med en slik voldsom kraft var helt åpenbart den store Skaper av himmel og jord. I selve den måten han gav seg tilkjenne på, hadde han demonstrert sin makt som Skaper ved å sende lyn og torden, og ved

bokstavelig å ryste Sinai berg som om det var en våt oppvaskklut!

Det første bud og deg

La oss nå, etter å ha sett den kraft og velde som Gud åpenbarte seg med da han kunngjorde De ti Bud fra Sinai berg, se hvordan hvert eneste ett av dem — fra og med det første — angår deg personlig. For hvis du gjør noe som helst krav på å være en kristen, da husk at Jesus Kristus, *grunnleggeren* av kristendommen, sa at du skal leve ved HVERT Guds ord (Matt. 4:4). Og du må selvsagt — ved Guds hjelp — vandre i overensstemmelse med Guds, den Allmektiges *befalinger* hvis du vil gå inn til livet (Matt. 19:17).

Hvordan angår da det første bud DEG?

“Jeg er den Evindelige, din Gud” fastslår Skaperen. *Er* virkelig skapelsens Gud, Israels Gud, Bibelens Gud din Gud som du tjener og adlyder? Eller har du manet frem din egen falske “gud” eller dine egne “guder”? Eller driver du med en gal gudsdyrkelse i henhold til “menneskers vedtekter”, som Jesus sa ville resultere i at du dyrket Gud *forgjeves*? (Mark. 7:7-8).

Dette er ting *du* må vurdere!

Gud sier til den kristne at han er den som “førte deg ut av Egyptens land, av trælehuset”. Gjennom hele Bibelen brukes Egypten som bilde på synd. Alle uomvendte mennesker holdes i slaveri av denne verdens organiserte, hedenske system og av sine egne lyster.

Når en virkelig er omvendt, bringer Gud ham *ut* av det slaveriet, og han følger villig og gladelig med ut!

Du trenger å granske deg selv for å se om du virkelig noensinne er kommet ut av denne verdens falske vedtekter og veier, og om du også har angret på dine egne personlige laster og lyster. Gud befaler: “Du skal ikke ha andre guder foruten [eller foran] meg.” Har du satt noe annet i Guds sted? Er din tid, dine interesser, dine tjenester mer opptatt av noe annet enn av den sanne Gud? Hvilken avgud har du satt mellom deg selv og den sanne Gud og det å studere hans Ord og leve etter det?

Gud sier: “Himlene forteller Guds ære, og hvelvingen

forkynner hans henders gjerning” (Salm. 19:2). Side for side forkynner Bibelen at Gud er den virkelige Skaper av denne jord og av universet. Han er den som gir liv og åndedrett til alle skapninger (1. Mos. 1).

Tenker du ærlig og oppriktig på Gud og dyrker ham som din Skaper og som den som gir deg hvert eneste åndedrag du tar? Det burde du, for det er en del av det å dyrke den sanne Gud og ikke å ha falske guder fremfor ham!

Idag er den største villfarelse av alle ikke kommunisme eller ateisme, men de falske, hedenske forestillinger om utviklingslæren som forkynnes av vitenskapens falske gud. Evolusjonsteorien er et forsøk på å forklare en skapelse uten en Skaper. Den forneker den sanne Gud og selve hans natur og embede! Den er selve grunnlaget for det meste av denne verdens “utdannelse”! Men denne verdens visdom er *dårskap* for Gud (1. Kor. 1:20).

I Bibelen er Gud ikke bare åpenbart som Skaperen, men som den som opprettholder alt og som regjerer over sin skapning — idet han griper inn i sine tjeneres gjøren og laden for å lede dem, velsigne dem og frelse dem.

David sa: “Herren er min klippe og min festning og min frelser; min Gud er min klippe [styrke], som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg” (Salm. 18:3). David kalte faktisk hundrevis av ganger på Gud for at han skulle gripe inn og fri ham fra en eller annen vanskelig situasjon eller ulykke.

Går du til Gud med slike ting, eller stoler du utelukkende på din egen styrke og på rene menneskeverk?

Forstå Guds hensikt

I Matteus 6:9 forteller Jesus oss at når vi ber, skal vi henvende oss til Gud som vår “Far.” Gjennom hele Det nye Testamente er han åpenbart som den vi bør gå til med alle våre prøvelser og problemer. Som en vanlig far våker han over sine barn og velsigner og beskytter dem. Han tukter også hver sønn som han har kjær (Hebr. 12:6).

Helt fra begynnelsen har Gud vært den opprinnelige Far til menneskeheten. Da han skapte mennesket, sa Gud: “La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse, og de skal råde over fiskene i havet . . .” (1. Mos. 1:26).

Mennesket ble skapt i Guds fysiske bilde — Guds utvendige form og skikkelse. Det ble gitt visse ansvarsområder og visse fortrinn som også Gud har: Det ble gitt å råde over eller styre all skapning på denne jord. Det ble gitt visse begrensede evner til å lage eller “skape” — så å si — nye ting som aldri tidligere hadde eksistert i nettopp den formen. På denne begrensede måten har det noen av selve Guds evner! For Gud planlegger og har til hensikt at vi til syvende og sist skal bli lik ham — herliggjort liksom han er herliggjort! (1. Joh. 3:2). Mennesket skal til sist bli født av ånd — gjort åndelig — bestå av ånd (Joh. 3:6). Det vil bli del av den åndelig fødte, regjerende Guds familie.

Gud Fader er i ferd med å reprodusere seg selv! Han planlegger at de av oss som overvinner vår menneskenatur i dette liv, og lærer — ved hjelp av den i oss boende Guds Hellige Ånd — å holde hans fullkomne lover, skal bli gjort ham lik — født inn i selve hans familie og kongerike!

Så, etter dette liv i vekst og overvinnelse, etter denne åndelige GJENFØDELSE, vil mennesket være i stand til å utøve Guds egne særrettigheter! Det vil være kvalifisert som nytt medlem av Guds regjerende kongerike! [Hvis du vil ha en detaljert forklaring på denne åndelige gjenfødelse, da skriv etter heftet *Just What Do You Mean — Born Again? — Hva betyr det egentlig — født på ny?*, ennå ikke på skandinavisk.]

Og dog, til og med i denne henseende konkurrerer vitenskapen og sivilisasjonen med Gud, og de blir derfor FALSKE guder!

Moderne vitenskap prøver febrilsk å gi mennesket krefter langt ut over dets mentale og åndelige evner til å håndtere slike krefter! Som U.S.A.’s tidligere president Eisenhower sa i sin tiltredelsestale: “Vitenskapen synes å være rede til å gi oss som sin siste gave evnen til å utslette alt menneskeliv på denne jord.” Og nå — når de holder på å realisere det de allerede har gitt varsel om, jordens ødeleggelse — arbeider vitenskapsmenn febrilsk på å invadere himmelen selv!

Og her på jorden fortsetter vår sivilisasjon sin hedenske lære at *mennesket* er den øverste dommer over hva som er riktig og galt og setter mennesket helt og

holdent i Guds og Guds lovers sted! Hva enten vi innser det eller ikke, denne hedenske innstilling — denne gudsfornektende innstilling — gjennomsyrrer på alle plan hele vår moderne sivilisasjon!

Det du står til tjeneste for, er din "Gud"

De fleste som bare går i kirke en gang om uken og tar sin religion for gitt, vet egentlig ikke hva gudsyndyrkelse er. De tror det er noe man gjør én gang i uken i kirken — uten å være klar over at den bør influere på hver tanke, hvert ord og hver gjerning alle dager livet ut! I alt du tenker, sier eller gjør, tjener du enten Gud, eller du tjener dine egne lyster og Satan djevelen!

Apostelen Paulus ble inspirert til å forklare dette: "Vet I ikke at når I byr eder frem for noen som tjenere til lydighet, da er I også tjenere under den som I så lyder, enten det er under synden til død eller under lydigheten til rettferdighet?" (Rom. 6:16). Det finnes ingen middelvei! Enten gleder du deg over Gud og hans lov og tjener og adlyder ham dagen lang, eller du tjener og adlyder dine egne lyster!

Den måten du anvender din tid på, er av avgjørende betydning i denne situasjon. Før din tid er ditt liv! Bibelen byr oss å "kjøpe [tilbake] den beleilige tid, for dagene er onde" (Efes. 5:16). Hvor meget tid bruker du egentlig hver uke på å studere og meditere over Guds Ord og lov, slik David gjorde det? Hvor meget tid bruker du på inntrengende, vedvarende bønner til Gud den Allmektige? Hvor meget tid bruker du på å diskutere Bibelen med andre, belære din familie ut fra den, skrive brev til andre med ord som er åndelig oppbyggende, i tillegg til rent selskapeleg samvær?

Det er sant at de fleste bekjennende kristne tenker på sin religion som noe som bare opptar en flik av deres liv. Men i all oppriktighet og omsorg for andre sier vi at den dagen kommer da de vil innse at den type religion er falsk religion og falsk dyrkelse!

Hva er det aller viktigste Gud befaler deg å gjøre?

Da Jesus Kristus din Frelser ble spurt det spørsmålet, svarte han: "Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu. Dette er det største og første bud." Og så fortsatte Jesus: "Men det er et annet som er like

så stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene” (Matt. 22:37-40).

Skjebnen til alle land og alle individer avhenger av disse to budene! Hvis menneskene vil adlyde disse to budene slik de er utdypet gjennom hele Bibelen, vil de bli velsignet! Hvis ikke, vil de bli forbannet og fortvile i sin egen forvirring og frustrasjon! Som Jesus sa avhenger profetenes skrifter av om nasjonene adlyder Guds lov eller ikke. Enhver profeti som er skrevet mot et land viser at Gud forutså at det landet ville være ULYDIG og vende øynene vekk fra hans lov og vekk fra lydighet mot hans bud!

Disse er de levende lover som — liksom tyngdeloven — styrer den verden som vi lever i!

Lær å elske og ære Gud fremfor alt annet

Jesus sa at det store budet er å elske Gud av hele ditt hjerte, sjel og hu. Du skal tilbe og tjene Gud av hele ditt vesen!

Når som helst du tenker eller taler eller hører om noe godt, skjønt eller vindunderlig, bør du tenke på Gud! Husk Jakobs inspirerte utsagn: “All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far, hos hvem det ikke er forandring eller skiftende skygge” (Jakob 1:17). Fordi du elsker ham, fordi du vet at hans vei er den rette, fordi du virkelig dyrker ham, bør du daglig meditere over hans lov og over hans Ord, slik David gjorde det. Du bør studere din Bibel regelmessig i alvor og av hele ditt hjerte slik Jesus gjorde det og satte et eksempel for oss.

Når som helst du finner at Gud i sitt Ord befaler deg å gjøre et eller annet, bør du øyeblikkelig si: “Ja, Herre”, og ikke argumentere, “resonnere” eller omgå spørsmålet, slik så mange gjør som idag på feilaktig grunnlag bekjenner seg som kristne.

Idet du vet at han skapte deg og at ditt liv faktisk tilhører ham, bør du bære ditt legeme frem for Gud som et levende offer slik Gud ber deg gjøre det (Rom. 12:1). Du bør tjene og adlyde Gud med hele ditt vesen — med et villig hjerte — og gjøre alt som står i din makt for å forberede deg til — og fremme arbeidet med å nå andre med budskapet om — Guds regjering som snart kommer og som

endelig vil bringe virkelig fred til denne jord. Din innstilling bør alltid være den som Jesus Kristus, ditt forbilde, hadde, da han ble kalt til å gi sitt eget liv: “Dog skje ikke min vilje, men din” (Luk. 22:42).

Dette er hva sann dyrkelse virkelig går ut på! Det er slik det første, det STORE bud, skal holdes!

DET ANNET BUD

I sin forkynnelse under Bergprekenen sa Jesus: “Derfor, den som bryter et eneste av disse *minste* bud og lærer menneskene således, han skal kalles den minste i himlenes rike; men den som holder dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike” (Matt. 5:19). Gjennom hele sitt budskap forklarte Jesus De ti Bud, la ut om dem og utdypet dem. Han viste at hans åndelige lov var en levende lov — på samme måte som tyngdeloven eller treghetsloven er virksom. Når du bryter den, bryter den deg!

Vi har derfor sett at når mennesker eller nasjoner bryter det første bud — “Du skal ikke ha andre guder foruten meg” — fører de en uunngåelig straff med lidelse og elendighet over seg og sitt avkom. Menneskene avskjærer seg fra kilden til sin egen eksistens, fra hensikten med livet, fra de lover som ville gi dem lykke, fred og glede. Mennesker som er avskåret fra den sanne Gud er tomme, frustrerte og ulykkelige. Og den endelige skjebne til alle mennesker som er avskåret fra Gud, er—hva enten det skjer ved krigens redsler, personlig vold, sykdom eller ganske enkelt ved at det forgjengelige menneskekjød råtner — en skjendig død — uten håp eller løfte om evig liv senere hen (Rom. 6:23; Åp. 21:8).

Det annet bud utlagt

Mennesket er altså ufullkomment når det har avskåret seg fra sann dyrkelse av den sanne Gud. Og dog skulle det ha

dyrket den Guden alene: “Du skal ikke ha andre guder foruten meg.”

Det annet bud forteller oss om hvordan man dyrker den sanne Gud, hvilke fallgruber vi må unngå i vår dyrkelse, og om de vedvarende velsignelser eller straffer som kommer over vårt avkom som et resultat av den måten vi dyrker Gud den Allmektige.

OVERSETTERS KOMMENTAR: I den norske og de andre lutherske kirker har man slått bud nr. 1 og 2 sammen til ett bud. For at det skal være ti ialt, har de til gjengjeld splittet det siste bud om ikke å begjære noe fra sin neste, i to. At dette er galt, sees — foruten av det rent ulogiske i en slik oppsplitting — av at 2. Mos. 20:17 da kommer i strid med 5. Mos. 5:21, idet det å begjære sin nestes hus kommer som “bud nr. 9” og hustruen og resten som nr. 10 i 2. Mos. , mens det å begjære sin nestes hustru kommer som “nr. 9” og resten som nr. 10 i 5. Mos. Og en Allvitende, Allmektig Gud tillater ikke slike, ikke uvesentlige, selvmotsigelser i sin Bibel! For å få Guds riktige nummerering må vi for budene mellom nr. 1 og 10 legge til én til det vi kanskje har vært vant til.

“Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det som er nede på jorden, eller av det som er i vannet nedenfor jorden; du skal ikke tilbe dem og ikke tjene dem; for jeg Herren [den Evindelige] din Gud er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger på barn inntil tredje og fjerde ledd, på dem som hater meg, og som gjør miskunnhet [viser nåde] mot tusen ledd, mot dem som elsker meg og holder mine bud” (2. Mos. 20:4-6).

Det naturlige sinnelag hos det kjødelige menneske roper ut etter en eller annen hjelp til å dyrke Gud. Det ønsker et eller annet fysisk objekt til å “minne” om den usynlige Gud — en eller annen “hjelp” i dyrkelsen. Men det er nettopp det som er forbudt i dette budet!

Jesus sa: “Men den time kommer, og er nu, da de sanne tilbedere skal tilbede Faderen i *ånd* og *sannhet*; for det er sådanne tilbedere Faderen vil ha” (Joh. 4:23). Legg merke til at det er bare de “sanne” tilbedere som er i stand til å tilbe Faderen i *ånd* og *sannhet*. Mange andre forsøker en form for tilbedelse, men fordi de begrenser sin tilbedelse gjennom et feilaktig gudsbegrep, er det stort sett forgjeves. “Gud er *ÅND*,

og de som tilber ham, bør tilbe i ånd og sannhet” (vers 24).

I det øyeblikk et menneske setter opp noe som skal forestille Gud, benekter det det som er vesentlig ved Gud. Gud er essensen i all kraft — all visdom — all kjærlighet. Gud er grenseløs. Når mennesket reiser et mentalt eller fysisk bilde av Gud, begrenser det automatisk i sine egne tanker og i sin dyrkelse den Gud som ikke lar seg begrense!

Grunnlaget for avgudsdyrkelse

Etter å ha tatt opp igjen De ti Bud mange ganger, advarer Gud på ny Israel mot enhver form for avgudsdyrkelse. “I skal ikke gjøre eder avguder og ikke reise opp utskårne bilder eller støtter og ikke sette stener med bilder i eders land for å tilbe ved dem; for jeg er Herren eders Gud” (3. Mos. 26:1). Gud var hele tiden imot enhver form for avgud eller bilde brukt i tilbedelsen.

La oss imidlertid, for at ingen skal misforstå, stanse opp ved dette punktet og legge merke til at Gud *ikke* fordømmer maler- eller billedhuggerkunst, men kun det at man setter opp og “bøyer seg for” et maleri eller en skulptur eller noe annet som skal representere Gud. I det opprinnelige budet i 2. Mos. 20:4-6 fordømmer Gud *ikke* ethvert bilde og enhver skulptur, men slik budet fortsetter: “Du skal ikke tilbe dem og ikke tjene dem.” Det er altså bruken av kunst eller skulptur til en form for dyrkelse eller “hjelp” til dyrkelse som Gud fordømmer!

Det virkelige grunnlaget for all avgudsdyrkelse er at det egenmektige opprørske menneske nekter å overgi seg til å dyrke den sanne Gud *på den måten som Gud påbyr!* Mennesket kjenner ikke virkelig den sanne Gud og har ikke hans Ånd. Det tror derfor det trenger et “hjelpemiddel” — noe som skal “representere Gud” til støtte for å dyrke det gudsbegrep som menneskene selv har dannet seg. Legg merke til at dette annet bud ikke taler om å tilbe en *avgud*. Det er forbudt i det første budet. Dette andre budet forbyr bruken av fysiske “hjelpemidler” for å dyrke den usynlige Gud.

En som er omvendt, kjenner Gud

Ingen som virkelig kjenner Gud som sin Far — ingen som lever i daglig kontakt med ham — trenger et bilde eller en figur til hjelp for å be. Hvis man synes man trenger den slags

hjelp, er det ganske enkelt fordi man ennå ikke har lært Gud å kjenne — og dermed utvilsomt ikke er fylt av — og ledet av Guds hellige Ånd. For å kunne dyrke Gud i ånd, må man ha den hellige Ånd. “Men har noen ikke Kristi Ånd, *da hører han ikke ham til*” (Rom. 8:9).

Men Gud gir bare sin Hellige Ånd til en etter at man har omvendt seg og latt seg døpe — og bare til de som “lyder ham” (Ap.gj. 2:38; 5:32). Meget få har i våre dager virkelig overgitt seg til å lyde Gud, vandre med ham og la ham styre alle ens tanker, ord og gjerninger. Derfor er de ikke virkelig fortrolige med Gud. Han synes så langt borte — så lite virkelig — nærmest tåkeaktig. De trenger en fysisk “påminnelse” foran seg som hjelp til å innse at han eksisterer og er der for å høre deres bønner!

Bilder av Jesus

Tusenvis av bekjennende kristne anvender figurer eller bilder av en såkalt Jesus Kristus i sin dyrkelse, og har dem til og med stående fremme i sine hjem. Hva sier din Bibel om slike bilder?

Først og fremst er det tydelig at selve det annet bud forbyr bruken av enhver avbildning av Gud eller annet som lett kunne bli gjenstand for tilbedelse. Siden Jesus Kristus er Gud (Hebr. 1:8), vil dette rett og slett forby enhver avbildning eller annet som skulle ligne hans person!

Dertil kommer, for de som måtte ønske å “resonnere” eller argumentere om dette punktet, at disse såkalte bilder av Kristus overhodet ikke har noen som helst likhet med Jesu Kristi virkelige utseende! Jesus var — som menneske — en jøde (Hebr. 7:14). Trekkene i de fleste bilder man antar er av ham, er helt klart ikke jødiske!

Som Guds Ord, inspirerte Kristus apostelen Paulus til å skrive: “Lærer ikke endog selve naturen eder at dersom en mann lar håret vokse langt, er det ham til *vanære*?” (1. Kor. 11:14). Og allikevel viser disse bildene ham uten unntak som en mann med langt hår, bløte, feminine trekk og med et sentimentalt, “hellig” uttrykk i øynene.

Dette er IKKE din Bibels Kristus!

Faktisk var Jesus utvilsomt svært maskulin av utseende. Som ung mann var han tømmermann med utendørs arbeid.

Og han fortsatte å tilbringe mesteparten av sin tid utendørs, også under sin virksomhet som forkynner.

Så de fleste krusifikser, bilder og figurer av Jesus står helt i strid med hver eneste beskrivelse av ham i Guds hellige Ord! De gir i enhver henseende et falsk inntrykk av den sanne Jesus Kristus.

Jesu ansikt må ha hatt et robust, solbrent utseende. Han så ikke ut som en kvinne, men hadde snarere kort hår som en mann. Han hadde ikke nydelige, aristokratiske trekk, men som han inspirerte Esaias til å beskrive ham som menneske: "Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham" (Esa. 53:2). Som menneske var Jesus en normal, sunn, kanskje noe robust utseende, ung jøde tidlig i trettiårene, som med alvor og overbevisning forkynte budskapet om Guds snart kommende kongerike og styre på denne jord.

Men hvis vi i det hele tatt skal tenke på Jesu utseende, bør vi i det minste i store trekk tenke ham slik som han ser ut idag. Han har beskrevet det for oss i Åpenbaringen 1:13-16: "Hans hode og hår var hvitt som hvit ull, som sne, og hans øyne som ildslue . . . og hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft."

Nå — som Gud selv — skinner Jesu ansikt i stråleglans og kraft. Som kjødelige mennesker vil du og jeg ikke våge å se rett på det!

Mange vil påstå at de ikke dyrker disse bildene eller skulpturene. Kanskje det. Men disse falske bildene og gale idéene om Kristus kommer uten tvil ganske ofte inn i deres sinn når de tenker på Kristus eller ber. Disse falske bildene og statuene kommer faktisk mellom dem og Kristus. De adskiller den bedende fra Kristus!

Hvis du bruker slike bilder eller figurer av Kristus, bryter du det annet bud! Og du begrenser i høy grad din forestilling om den levende Kristus — som nå herliggjort sitter i himmelen ved Guds høyre hånd med skinnende ansikt som solen i full styrke!

Å dyrke systemer og institusjoner

En av de mest alminnelige former for moderne avgudsdyrkelse er å gjøre en avgud av ens kirke eller samfunn.

For mange blir denne verdens samfunn — dets påbud, vaner og regler — en bokstavelig gud. Mange er avsyndig redde for å gjøre noe som kunne bli betraktet som annerledes eller “merkelig”. De føler de må rette seg etter denne verden og dens veier.

Men Gud befaler: “*Skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn*” (Rom. 12:2). Dette budet må synes meget tungt å adlyde for dem som er kommet til å tro at andre *mennesker* må ha rett i hva de tror, sier og praktiserer.

Bibelen viser at mange på Jesu tid mislyktes i sin gudsdyrkelse: “For de ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud” (Joh. 12:43). Hvis du blindt følger diktat fra din familie, din kirke eller ditt samfunn istedenfor Guds direkte bud, er du skyldig i avgudsdyrkelse. Gruppen eller institusjonen blir da en avgud for deg og kommer i den sanne Guds sted!

Selv ritualene i en kirke-gudstjeneste er en farlig ting, for uansett hvor forfinet ritualene i enkelte institusjoner kan være, så begynner og slutter de i menneskenes kjødelige sanser — og er ingen brukbar erstatning for den sanne gudsdyrkelse “i ånd”.

Bibelen advarer direkte om at menneskene i våre dager vil ha “gudfryktighetens *skinn*, men forneker dens **KRAFT**” (2. Tim. 3:5).

Den sanne Gud er den usynlige, Evige Skaper og Hersker over hele universet. Hvordan bør du dyrke ham? Han svarer: “Den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord” (Esa. 66:2).

Vi må dyrke Gud direkte — og med et ydmykt og villig hjerte. Vi må studere Guds Ord, være villig til å bli korrigert av det og frykte dets autoritet over våre liv! Med et hjerte som har vist seg å være underdanig ved omvendelse og lydighet må du be til Gud i himmelen mange ganger ukentlig på dine knær og i stille bønn mens du holder på med dine daglige gjøremål. Du må lære Gud å kjenne og elske ham som din Far.

Du må lære å “vandre med Gud” slik Enok, Noah og Abraham gjorde det — og ha et vedvarende og stadig mer omfattende fellesskap med ham og vise ham hengivenhet hver eneste dag i ditt liv. Da vil du — fordi du er ledet av hans Ånd

— ikke så meget som begynne å tenke på å bruke et bilde, en avgud eller figur som “hjelp” ved bønn til — og dyrkelse av den store eneveddige Hersker over universet og samtidig din personlige Far i himmelen.

En alvorlig advarsel og et løfte

Vi har sett at Gud har befalt oss *ikke* å lage noe bilde eller noen avgud som skulle representere ham: “For jeg Herren din Gud er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger på barn inntil tredje og fjerde ledd på dem som hater meg, og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker meg og holder mine bud” (2. Mos. 20:5-6).

Fordi Gud er vår Far, er han nidkjær i sin kjærlighet og ønsker at vi skal ha det godt på evig sikt. Han er nidkjær over oss i den forstand at han ikke vil oppmuntre sine barn til å dyrke falske guder. Dette er selvfølgelig til vårt eget beste!

Hvis vi holder fast ved en hedensk og nytteløs form for dyrkelse, sier Gud at han vil hjemsøke våre misgjerninger på våre barn, barnebarn og våre barnebarns barn. Det er mange aspekter ved dette utsagn og dette prinsipp.

Men det er en åpenbar og direkte mening i denne forbindelse. Hvis mennesker i sin dyrkelse setter en avgud, et bilde eller hva som helst i Guds sted, og kommer under innflytelse av denne falske gudsdyrkelse, da skader de ikke bare seg selv, men også sine barn og barnebarn! Prinsippet er at deres falske idéer om gudsdyrkelse vil bli overført til deres barn og dermed skade og ødelegge deres liv og lykke! Det er således svært alvorlig og skremmende slik å la en falsk forestilling om Gud gå videre til barna. Det er en av de verste ting et menneske kan gjøre! Men sammen med dette varslet gir Gud et barmhjertig løfte til dem som er villige til å dyrke Gud slik han befaler. I deres tilfelle er han en kjærlig og nådig Gud som “viser miskunnhet mot tusen ledd” mot dem som elsker ham og holder hans bud.

Her er en bemerkelsesverdig kontrast. Gud hjemsøker fedrenes misgjerninger på barna bare inntil tredje eller fjerde ledd før Gud går imellom med barmhjertig avstraffelse og vekker dem til sannhet. Men han viser nåde helt til det *tusende* ledd!

Gud kaller mennesker inn til sin egen umiddelbare,

andelige nærhet — til å dyrke deres Skaper *direkte*. Mennesker kan lære virkelig å *kjenne* universets store Gud som sin personlige Far. De kan daglig vandre med ham og tale med ham. Hvor enn et menneske stanser opp før det når frem til denne gudsdyrkelse ansikt til ansikt med Gud den Evindelige, arbeider det på sin egen karakters ruin, idet det bryter Guds bud.

Dette er meningen med — og styrken i det annet bud.

DET TREDJE BUD

Står Gud virkelig først i ditt liv? Resultatet av en undersøkelse blant 1500 studenter i USA viste at de hadde to sett verdier som de bekjente troskap overfor; på første plan kom troskap mot seg selv, sin familie og venner; og på annet plan mot menneskeheten (i sin alminnelighet) og mot *Gud*.

Det er bemerkelsesverdig at Gud ble vurdert lavest av disse “opplyste” unge mennesker! Og dog tilkjennegav 90% av de spurte i samme undersøkelse en tro på Gud. Denne fremherskende åndelige slapphet og passive mangel på respekt for Gud og for den enorme storhet som ligger i hans embede og makt er betegnende for en voksende tendens selv blant kirkegjengere og bekjennende kristne. Folk liker å snakke om religion og Gud, men de står ikke i ærefrykt foran Guds posisjon og Guds navn.

Og denne åndelige kraft bærer i seg kimen til den vestlige sivilisasjons undergang!

Det tredje bud utlagt

Da vi behandlet det første og det andre budet, fant vi at vi må vokte oss for å lage en gud av noe som helst og sette den i den sanne Guds sted. Og vi lærte at Gud befaler oss å dyrke ham *direkte* — vandre med ham, tale med ham, virkelig å kjenne og ære ham i ånd og sannhet — og å unngå å bruke noe

bilde, noen figur eller noen fysisk gjenstand i det hele tatt som “hjelp” til å ære eller “minne” om den storslagne Skaper.

Det tredje bud har med Guds navn å gjøre, hans embede, hans posisjon som den store eneveldige hersker over universet: “Du skal ikke misbruke Herrens, din Guds navn; for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbraker hans navn” (2. Mos. 20:7).

I Bibelen har personnavn en mening. Det opprinnelige hebraiske navnet *Abram* ble forandret til *Abraham* — for Abraham betyr “en far til mange nasjoner”. Og Abraham var bestemt til å bli akkurat det — “en far til mange nasjoner” (1. Mos. 17:5).

Slik er det med *Guds navn*.

Guds navn åpenbarer hva slags Gud du dyrker

Hvert av Guds navn eller titler åpenbarer en egenskap ved hans guddommelige karakter. Når vi studerer Guds Ord, lærer vi nye kjensgjerninger om Guds natur og karakter for hvert nytt navn Gud åpenbarer seg under. Med andre ord, Gud kaller seg selv etter det han er!

Hvis mennesker bruker Guds *navn* på en måte som forneker den sanne *mening* med Guds navn og hans *karakter*, bryter de det tredje bud. Gud erklærer gjennom Esaias: “Hør dette! Jakobs hus, I som kalles med Israels navn og er runnet av Judas kilde, I som sverger ved Herrens navn og priser Israels Gud, men ikke i sannhet og rettskaffenhet” (Esa. 48:1). Folk som denne profetien angår, bruker Guds navn, men mislykkes i det å adlyde den Guds åpenbaring som ligger i navnet.

Og enda så sjokkerende det lyder, er det mange religiøse mennesker som om og om igjen gjentar Guds navn i prekener eller i bønner. De bruker Guds navn *forgjeves* — hensiktsløst og til ingen nytte!

Det opprinnelige budet sier: “Herren vil ikke holde den *uskyldig* som misbraker hans navn.” Det hebraiske ordet som her er oversatt “uskyldig” kan også oversettes “ren”. “Herren vil ikke holde den *ren* som misbraker hans navn.” Prøven på åndelig renhet er et menneskes innstilling til Guds navn! Et menneske er rent eller urent avhengig av om det bruker Guds

navn i sannhet eller i forfengeligheit. Innser du hva dette betyr? Det gir en klar antydning om at det står bedre til med et menneske som på grunn av religiøs tvil har sløffet ordet Gud av sitt vokabular, enn den bekjennende kristne som til stadighet taler om Gud, men forneker ham i sitt daglige liv!

I "Fader Vår" får vi i oppdrag å "hellige" Guds navn. Og det tredje bud som vi behandler, går direkte på det å vise den rette respekt for Guds navn. Ett av de ti store punkter i Guds evige, åndelige lov er viet til nettopp dette!

Men la oss først av alt gjøre det klart for dem som kanskje er blitt galt informert om dette emne, at det å vise Guds navn ære ikke betyr at vi må tale hebraisk eller gresk eller lære å uttale Guds navn på det opprinnelige bibelsprog! Det finnes visse sekter som gjør et stort nummer av dette. Noen påstår at "Jehovah" er Farens navn. Andre påstår at det "Yahweh" og andre igjen "Yahveh" og andre bruker enda flere variasjoner. Sakens kjerne er at fordi alle inrømmer at de hebraiske vokalene ikke er blitt bevart, er det ingen som vet nøyaktig hvordan det hebraiske navnet på Gud skal uttales! (Ønsker du bevis på at "Gud" er Farens navn, da skriv etter vårt særtrykk av artikkelen "The Unknown God" ["Den ukjente Gud" — ennå ikke på skandinavisk].)

Under beskrivelsen av hvor viktig ens navn er, fastslår Moulton-Milligan's *Vocabulary of the Greek Testament*: "Ved å gi det greske ordet . . . [*onoma*, "navn"] en lignende anvendelse som det tilsvarende ord på hebraisk, kom det i det N.T. til å betegne *karakteren, navnet og autoriteten* til den person som det henspiller på" (s. 451). Dertil, og det er enda viktigere, Gud selv inspirerte Daniel og Esra til å bruke det arameiske ord for Gud i ni kapitler i Bibelen, som de skrev på det sproget, og Det nye Testamentets skribenter ble alle inspirert til å bruke *greske* ord på Guddommen.

Det virkelig betydningsfulle i denne saken ligger selvsølgelig ikke i den fonetiske lyd som brukes for å beskrive Gud, men i den mening som blir oss meddelt gjennom alle Guds navn! Denne respekterte autoritet på bibelske sprog viser klart at ens navn angir ens embede, autoritet og ganske særlig ens karakter. Guds navn viser oss hva Gud er — de åpenbarer hans karaktertrekk!

Vet du virkelig hvorledes Gud er? Har du respekt for hans forskjellige embeder og for hans navn slik som du burde?

Ta din Bibel og se etter!

Guds natur og karakter åpenbart

“I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden” (1. Mos. 1:1). I dette, det aller første verset i Bibelen, åpenbarer Gud seg ved det hebraiske navnet *Elohim*. Det er én Gud — men mer enn ett medlem i Guddommen eller familien Gud! Det samme ordet *Elohim* brukes i 1. Mos. 1:26: “Og Gud [*Elohim*] sa: La oss gjøre mennesket i *vårt* bilde etter *vår* lignelse.” Herav ses det klart — i sammenheng med beretningen selv — at mer enn én person deler navnet Gud — *Elohim*. I det nye Testamente gjøres dette helt klart ved den åpenbaringen at Gud Fader skapte alle ting ved og gjennom Jesus Kristus — som var med Gud og var Gud fra begynnelsen (Joh. 1:1-14; Hebr. 1:2). I disse skriftstedene er det altså åpenbart at Gud er mer enn én person — Gud Faderen og “Ordet” eller *Talsmannen*, som senere ble Jesus Kristus da han ble født som kjødelig menneske. Dette Far-Sønn forhold viser at Gud er en FAMILIE. Og den måten ordet *Elohim* brukes på i disse tidlige skriftsteder i 1. Mosebok og ellers antyder helt sikkert at Gud er det skapende kongerike eller den skapende familie! Det er interessant at *Elohim* er en flertallsform og brukes enten i entall eller flertall avhengig av sammenhengen.

Gud er i kraft av å være Skaper også Hersker over sin skapning. Vi finner at Gud umiddelbart etter å ha skapt den første mann og kvinne ga dem både en velsignelse og en befaling: “Vær fruktbare og bli mange og oppfyll jorden og legg den under eder” (1. Mos. 1:28). Ja, den sanne Gud er Hersker — og du bør adlyde ham fordi han laget deg og gir deg hvert åndedrag du trekker!

I sin omgang med Abraham kaller Gud seg enkelte ganger *El Shaddai* som betyr “Allmektig Gud”. Så Gud er kilden til *all* makt! Hans navn bør bli æret fordi det står for den ene som er kilden til all kraft, all makt og all autoritet.

Det navnet som vanligvis er oversatt “Herre” i Det gamle Testamente, er oversatt fra de hebraiske bokstavene YHWH, noen ganger gjengitt *Yahweh* eller *Jahveh*. Det opprinnelige

hebraiske ordet betyr den “Evindelige” eller den “I-seg-selv-eksisterende”. Ordet er både brukt og definert i 1. Mos. 21:33: “Og Abraham plantet en tamarisk [tre — *eshel* på hebraisk] i Be’erseba, og der påkalte han navnet til Herren [YHWH], den evige Gud.” Dette hebraiske ordet, ofte oversatt “Jehovah” i noen av de reviderte utgavene, viser Guds karakter som den EVIG-LEVENDE Gud og brukes for å vise hans evigvarende embede i et paktforhold til dem han har skapt.

Gud har alltid eksistert og vil alltid eksistere for å gjennomføre sine velsignelser, sine løfter og sin pakt med sitt folk! Vår Gud er den *Evige* — den I-seg-selv-eksisterende.

Gjennom hele hans Ord er Guds navn forbundet med hans trekk — hans makt, hans evige eksistens, hans nåde, hans trofasthet, hans visdom, hans kjærlighet. Legg merke til hvordan profeten David forbandt Guds navn med hans skapende kraft: “Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all jorden, du som har utbredt din prakt over himmelen! . . . Når jeg ser din himmel, dine fingres gjerning, månen og stjernene som du har gjort, hva er da mennesket, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til ham!” (Salm. 8:2-5).

Her er Gud som en som utbrer sin prakt over himmelen [eller rettere himlene]. Og så fortsetter David med å vise at Gud har skapt himmelen, jorden og mennesket. Intet under at Guds navn og embede skal respekteres!

I vår dagligtale er det mange av oss som forbanner selve navnet til vår Gud og Skaper! Vi bruker vår pust til å forbanne og rakke ned på selve den som gir oss liv og selve den pust som vi forbanner hans navn med! Et uttrykk som brukes fryktelig ofte er å be Gud “forbanne” en eller annen. Fattige såvel som rike stiller gladelig sine tunger til disposisjon for denne usle eden — og tror ofte de dermed beviser sin “manndom” eller kan slippe unna et eller annet ved å gjøre det! Og dog vil det være vanskelig hvor som helst å finne et normalt menneske som ville like å se denne setningen fullbyrdet på noe medmenneske i all sin fryktelige mening. Å bruke det uttrykket er å gjøre narr av vår Guds navn — idet man ber Gud gjøre noe som han aldri har tenkt seg å gjøre.

Gud har aldri “forbannet” et menneske slik mennesker

synes å tro! Den idéen er et redselsfullt kjetteri! Guds arbeide er frelsens arbeide, og Gud vil ikke nekte noe menneske evig liv uten at det menneske av egen fri vilje selv vil forkaste Guds vei.

Gud sier: “Den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord” (Esa. 66:2). Nøyaktig det samme kan sies om den dype respekt og gudsfrykt vi bør ha for Guds navn — som direkte henspiller på Guds karakter, hans Ord, og hans hensikter.

Bør vi sverge?

Idag er folk vant til ikke bare å påkalle Guds navn for å forsterke sine eder når de sverger i daglig tale, men også ved mange juridiske seremonier påkalles i enkelte land Guds navn i form av å sverge eller avlegge ed.

Jesus Kristus sa: “Men jeg sier eder at I aldeles ikke skal sverge, hverken ved himmelen, for den er Guds trone, eller ved jorden, for den er hans fotskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges stad” (Matt. 5:34-35).

Guds navn er så sakralt, så hellig, at vi er befalt ikke å påkalle det for å understreke våre ord eller vår ed! Heldigvis for U.S.A. ble den amerikanske nasjon grunnlagt av menn som leste sin Bibel og ga stort spillerom for religiøs frihet. Selvom mange offentlige kontorer leilighetsvis vil be en om å heve hånden og “sverge”, er de derfor alle klar over at det er gitt adgang til å anvende ordet “bekrefte” istedenfor ordet “sverge”. Også i Skandinavia er det vanlig å “erklære på ære og samvittighet” istedenfor å “sverge”.

Som vi alle skulle vite, er en gudfryktig kristens enkle bekreftelse eller formelt avgitte ord faktisk langt mer å stole på enn ti tusen eder gitt av en løgner i vidneboksen! Det latterlige skuespill når enkelte forretningsmenn, politikere eller selv universitetsprofessorer misbruker Guds navn i vidneboksen på denne måten, er fullgodt bevis på denne påstand!

Religiøse titler som må unngås

Mens vi taler om å bruke visse uttrykk som Religiøse titler, så la oss minne om at Kristus sa: “I skal ikke kalle noen på jorden eders *far*; for én er eders far, han som er i

himmelen” (Matt. 23:9). Selv om det innen enkelte av de større religiøse samfunn praktiseres rent uforskammede og åpenbare brudd på dette budet, er dog denne uttalelsen i Guds Ord klar og entydig for enhver som ønsker å adlyde den.

Vår eneste åndelige Far er det Gud som er! Enhver anvendelse av dette ordet som en religiøs tittel på et menneske er rett og slett blasfemi overfor Skaperen som har laget alle mennesker — selv de svake og fordervelige som så uforskammet har tatt til seg og anvender en tittel som tilhører Gud.

Selvsagt skal vi kalle vår jordiske far for “far”, slik Gud selv også gjør det i det femte bud.

Et annet vanlig misbruk av et guddommelig navn ligger i uttrykket “Velærverdige” [engelsk “Reverend” som ofte brukes på prester i engelsktalende land] når det brukes om et menneske, hva enten geistlig eller legmann. For Gud anvender denne tittel utelukkende på seg selv: “Han har sendt sitt folk forløsning, han har fastsatt sin pakt for evig tid; hans navn er *hellig* og forferdelig” (eller “*ærverdige*”, engelsk: “reverend”, Salm. 111:9). “Ærverdighet” tilkommer en som skal æres — en som er verd å bli æret eller dyrket! Intet dødelig menneske er verd en slik tittel! Selv en så storslagen Guds tjener som apostelen Paulus ble inspirert til å skrive: “For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt” (Rom. 7:18). Et *hvilket som helst* menneske som tror seg å være verdig til dyrkelse — eller å fortjene tittelen “Velærverdighet”, vil før eller senere måtte angre på å ha brutt det tredje bud!

Den mest alminnelige av alle synder

Da Jesus Kristus lærte sine disipler — og også oss kristne — hvordan man bør be, viste han den rette måten å nærme seg Gud den Allmechtige på, den rette ærbødige innstilling vi bør ha overfor hans embede og hans navn. I åpningsordene i det vi vanligvis kaller “Fader vår” har de vanlige bibeloversettelser sannsynligvis gal tegnsetning. Etter påkallelsen “Fader vår du som er i himmelen” — menneskets henvendelse til Gud — er tre ønsker knyttet sammen, og så følger en setning som angår alle tre ønskene — og ikke bare

det siste. Den korrekte gjengivelse blir da som følger: “Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn, komme ditt rike og skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.” Utrykket “som i himmelen, så og på jorden” gjelder ikke bare “skje din vilje”, men også “komme ditt rike” og “helliget vorde ditt navn”.

Disse tankene som er med i det som kalles Fader vår — at Guds navn skal holdes hellig, at Guds rike skal komme, og at hans vilje skal skje — er ganske enkelt forskjellige sider av samme sak. For et menneske helliger Guds navn ved å underkaste seg hans rike og styre og ved å gjøre hans vilje og adlyde hans lover.

Hvis man bare ærer den fonetiske lyd i navnet Gud, har man bare i liten grad holdt det tredje bud.

Jesus spurte: “Men hvorfor kaller I meg Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?” (Luk. 6:46). Bønn uten lydighet er en listig form for blasfemi!

Et menneske eller en prest som med veltalenhet og tilsynelatende hengivenhet preker og priser Gud, men som så fortsetter med å bryte det minste av Guds bud (Matt. 5:19) — det menneske spotter Gud når han ber! Men selv om han forfører verden, forfører han aldri Gud!

Idet Jesus talte om de som “forsto seg på religion” i hans dager og som nektet full lydighet mot Guds vilje og lov, erklærte han: “Dette folk ærer meg med leppene, men deres hjerte er *langt borte fra meg*; men de dyrker meg *forgjeves*, idet de lærer lærdommer som er menneskebud” (Mark. 7:6-7). På samme måte er det mange idag som bekjenner Gud med sine lepper, men de dyrker ham *forgjeves*!

“Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje” (Matt. 7:21).

Måtte Gud gi deg vilje til å adlyde hans vilje og lov! Måtte du lære å dyrke ham i ånd og sannhet. Måtte du lære å ære og se opp til hans storslagne navn — for det representerer hans skapende kraft, hans visdom, hans trofasthet, hans kjærlighet, vennlighet, tålmod og uendelige nåde. Det representerer den store Guds karakter, embede og verdighet, han som sitter med kontrollen over hele universet!

DET FJERDE BUD

Hvorfor ble du født? Hva er meningen med livet? Hva er livets sanne mål — og hvilke er de livets lover hvorved det målet kan oppnås?

Hvor mye tid bruker du hver uke på å tenke over disse, de aller viktigste spørsmål? De fleste er så opptatt med hverdagens bekymringer, med å få endene til å møtes, at de knapt ofrer tid i det hele tatt til livets åndelige spørsmål. Hvis de blir spurt om bibelstudier eller bønn, vil de fleste svare at “det er faktisk ikke tid nok” til disse religiøse aktiviteter.

Fordi gjennomsnitts-amerikaneren og også gjennomsnitts-europeeren er så opptatt med jobben i løpet av dagen, og med TV, kino, selskaper og sport om aftenen og i weekenden, mangler han totalt selv en rudimentær kjennskap til sin egen religiøse tro. Og han er barnslig uvitende om de fundamentale sannheter i Bibelen — i den grad at en undersøkelse viste at gjennomsnitts-amerikaneren var ute av stand til å gi de riktige navn på de fire evangeliene!

Gud synes for ham langt borte. Bibelen er noe som bare “gamle og prester” kan lese og forstå. Og dog erklærer han at han “håper å kunne gjøre det bedre” senere engang. Det store spørsmål er — når? Når vil han ta seg tid til virkelig å lære Gud å kjenne? Når vil han ta seg tid til å studere Bibelen, til å

be i alvor til Skaperen som sin Far, til å meditere over lovene og hensikten med livet?

For de fleste vil det sanne svar sannsynligvis bli “aldri” — med mindre de lærer å adlyde det fjerde av Gud den Allmektiges bud! Lydighet mot dette så lite forståtte bud er en faktor som sterkt vil medvirke til å bringe menns og kvinners liv i nær kontakt med Gud, vår Skaper — og hans velsignelser og direkte ledelse.

Det fjerde bud utlagt

I de tre første avsnitt av dette heftet behandlet vi den fremherskende synd å sette en annen gud i den sanne Guds sted. Vi lærte at Gud befaler oss å dyrke ham direkte — og å unngå å bruke bilder, figurer eller andre fysiske gjenstander til å “minne” oss om den store Skaper, eller som “hjelp” i gudsdyrkelsen. Og vi ble advart mot å misbruke Gud den Allmektiges navn, som står for hans stilling, hans karakter, hans makt, hans embede som hele universets Hersker.

Det fjerde bud avslutter første avsnitt av dekalogen, det som har med menneskets forhold til Gud å gjøre. Det sørger for at man til evig tid holder ved like et tegn på forholdet mellom Gud og menneske. “Kom hviledagen [sabbatsdagen] i hu, så du holder den hellig! Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre, hverken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestepike eller ditt fe eller den fremmede som er hos deg innen dine porter. For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den” (2 Mos. 20:8-11).

Dette budet er i sin ordlyd det lengste av de ti. Det er, kan man nesten si, plassert vel beskyttet blant de midterste av De ti Budene. Og dog, så trist det enn er, så er dette det ene budet som menneskene har “resonnert” og argumentert mest over, og det de hurtigst ville rive i stykker og prøve å skille ut fra resten av Guds lov.

Legg merke til at det starter med et påbud om å “komme i hu”. Selve denne uttalelsen beviser at sabbatsbudet *allerede* var forstått av Guds utvalgte folk og at Gud ved å ta det med

som en del av sin pakt, *minnet* dem om et åndelig bud som de allerede hadde kjennskap til.

“Kom hviledagen *i hu*, så du *holder* den hellig.” Man kan ikke “holde” kaldt vann varmt! Og dødelige *mennesker* kan ikke gjøre noe som helst hellig. For derfor fullt ut å begripe viktigheten av dette guddommelige budet, må vi få klarhet i *hvem* det var som gjorde sabbatsdagen hellig og *når*!

Jesus sa: “Sabbaten ble til for mennesket skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld. Så er da Menneskesønnen Herre også over sabbaten” (Mark. 2:27-28).

Legg merke til at Jesus sa at sabbaten “*ble til*” — ble “*skapt*”. Hva som enn er skapt så må det ha en Skaper.

Legg også merke til at Jesus ikke sa at sabbaten ble til bare for det jødiske folk, men for MENNESKET — med andre ord for hele menneskeheten. Og så slår han fast at han — Kristus — er sabbatens “Herre”. Han påstår seg å være — ikke sabbatens utsletter — men dens *Herre*. Under sitt liv som menneske holdt Jesus sabbaten, og mange vers i de fire evangeliene er viet hans forklaringer til disiplene om hvordan den bør holdes og hvordan den kan frigjøres fra de vedtekter som jødene hadde tilføyset.

Men la oss, før vi går videre, besvare spørsmålet: “Hvem skapte sabbaten?”

Hvem skapte sabbaten?

For å forstå budet om å ihukomme sabbaten og holde den hellig, og for i det hele tatt å forstå hvem som skapte sabbaten, må vi gå tilbake til selve skapelsesberetningen. Det nye Testamente gir en slik beretning i første kapittel av Johannes-evangeliet. “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. *Alt er blitt til ved ham*, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til” (Joh. 1:1-3). Her ser vi Jesus Kristus beskrevet som “Ordet” (eller “Talsmannen”, som det opprinnelige greske ordet riktiger kan oversettes). Dette avsnittet åpenbarer at Jesus har vært sammen med Faren fra begynnelsen, og at alle ting ble skapt ved ham — ved Jesus Kristus! Som den annen person i Guddommen brukte Faren *ham* som det redskap hvorved skapelsen ble fullbyrdet. Apostelen Paulus ble inspirert til å tale om hvordan Gud

“satte oss over i sin elskede Sønns rike . . . *alt* er det skapt ved ham [Kristus] og til ham” (Kol. 1:13, 16). I Hebreerbrevet finner vi Kristus beskrevet som Guds Sønn, “som han har satt til arving over alle ting, ved hvem han og har gjort verden” (Hebr. 1:2).

Disse og mange andre skriftsteder viser at han var den person i Guddommen som senere ble Jesus Kristus, som faktisk utførte arbeidet med skapelsen! Han var den som sa: “Det bli lys”, og det *ble* lys. Han var den som skapte mennesket — og satte det på denne jord i Edens have.

Så når 1. Moseboks inspirerte skribent taler om ham som i særdeleshet sto for skapelsen, erklærer han: “Og Gud fullendte på den *syvende* dag det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort. *Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den*; for på den hvilte han fra all sin gjerning, den som Gud gjorde da han skapte” (1 Mos. 2:2-3).

Jesus sa at sabbaten ble til *for* menneskets skyld. Her ser vi at sabbaten ble til *da* mennesket ble skapt. Og den ble skapt ved selve den Gudsperson som senere ble Jesus Kristus! Og den ble skapt som en uadskillelig og vesentlig del av det miljø som omgir mennesket, og som Gud skapte i en syv dagers skapelse. Legg merke til at Gud “velsignet” den *syvende* dag og “helliget” den. En slik ære ble ikke vist noen av de foregående seks dagene. Når Gud velsigner noe, gir han det sin guddommelige gunst og er selv tilstede i tingen. Selve ordet å “hellige” betyr å *sette til side* for hellig bruk eller i en hellig hensikt. Vi ser således at Gud den Allmektige under selve skapelsesprosessen skjenket sin guddommelige gunst til — og satte til side til hellig bruk og i en hellig hensikt — et visst avsnitt av det mest varige som finnes — nemlig tid.

Sabbaten er en velsignelse

Denne innsikt i bakgrunnen for sabbaten gir så absolutt Guds bud ytterligere mening: “Kom sabbaten *i hu*, så du *holder* den hellig.” Ved Jesus Kristus gjorde Gud den syvende dag i uken hellig, og med hans autoritet som vår Skaper befaler han oss å fortsette å holde den slik!

Sabbaten er altså hellig tid. Og dog ble den skapt *for* mennesket — som en stor velsignelse for hele menneskeheten!

Vår Skaper visste at vi ville trenge en tid til hvile og gudsdyrkelse hver syvende dag, og dette er hovedgrunnen til at sabbaten ble skapt. Vi har alle en tendens til å bli altfor opptatt av våre daglige sysler, vårt arbeide og våre fornøyerse uken igjennom. Vår Skaper forutså dette og satte til side sin sabbatsdag som en helliget tid da vi helt kan glemme vår daglige rutine og komme vår Gud og Skaper nærmere gjennom studier, meditasjon og bønn. Det moderne menneske har et fortvilet behov for et slikt tidsavsnitt hvor det virkelig kan ha samkvem med sin Gud og Skaper. Ta seg tid til å tenke på Gud og dyrke ham, be, studere og meditere over hensikten med at det eksisterer mennesker og over Guds åpenbarede lover for livet — alt dette gir øket styrke og mening med menneskelivet de andre seks dagene i uken.

Sabbaten er en av de største velsignelser som noensinne er blitt skjenket den menneskelige familie!

Budet forklart

Idet vi forstår at sabbatsbudet er nøyaktig like bindende som budene mot å slå ihjel og å drive hor, la oss gå videre med å analysere og forklare dette Guds bud og dets anvendelse i vårt daglige liv.

Utover de beskrivende og forklarende utsagn, består det fjerde bud av to fundamentale påbud: For det første: “Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig”, og for det andre: “Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning”.

Det er ved Guds autoritet at ukens første seks dager er avsatt til menneskets forretninger og arbeide. Det er Guds vilje at mennesket skal arbeide og tjene sitt daglige brød. Den som lar tiden gå med lediggang de seks dagene, er like skyldig i Guds øyne som den som arbeider på den syvende! Lediggjengeren er vanligvis kledd i filler, og hans arbeidssky sinn og hender fører ham inn i mange usle laster og synder.

Denne andre delen av sabbatsbudet er fullt ut like bindende som den første! Den som aldri arbeider er totalt uegnet for gudsdyrkelse! De seks dagenes ærlige, meningsfylte arbeid er i seg selv gudsdyrkelse og en lydlig handling overfor Gud.

Mennesket er plassert i en verden som inneholder alt som er nødvendig for dets fysiske eksistens, men for å oppnå det

må det arbeide! Det er en del av Guds opprinnelige hensikt, for mennesket ble satt i Edens have "til å dyrke og vokte den" (1. Mos. 2:15).

Gud har helliget den syvende dag og satt den til side for å anvendes til gudsdyrkelse. Den som aldri stanser opp fra sitt daglige arbeid for å dyrke Gud på den syvende dag, er derfor forhindret fra å oppnå de høyest mulige resultater i arbeid, i tjenester og i gleden ved å fullføre noe. Og grunnen er at han mangler kontakt med sin Skaper.

Fordi Skaperen selv har befalt det slik, kan vi holde sabbaten som hviledag til åndelig fornyelse i absolutt tillit til at Gud vil velsigne oss og la det gå godt for oss fordi vi har gjort dette!

En lønnet ferie

Normalt sett skulle man vente, hvis man med få dagers mellomrom tar seg en nødvendig hvil, at man da naturlig nok vil komme på etterskudd med arbeid og finanser. Men Gud selv har satt en stor lov i sving. Guds Ti Bud er levende, aktive lover akkurat som tyngdeloven. De er i virksomhet og de virker automatisk. Sabbatsloven som er bakket opp av Skaperens egen kraft — sier at hvis du vil ta en hvilepause og dyrke Gud den Allmechtige den syvende dag i hver uke, vil du bli velsignet under de seks dagers arbeid så dette vil mer enn oppveie det du ville ha kunnet utføre ved å arbeide på Guds sabbat! Innser du hva dette virkelig betyr? En måte å se det på er at Gud gir oss en lønnet ferie hver syvende dag!

Men denne ferien er ikke bare i den hensikt å få en fysisk hvile; den er også en tid for gudsdyrkelse, for åndelig fornyelse, for gjennomtenking av — og oppøvelse i de åndelige mål og de livslover som Gud har fastsatt. Ved å holde den syvende dag som Gud gjorde hellig — og som i seg selv peker hen til skapelsen — er mennesket bragt i nær kontakt med sin Skaper og sin Gud. For selve Guds tilstedeværelse såvel som hans guddommelige velsignelse er særlig synlig på den dagen som han satte til side og helliget.

Våre dager er de travleste i menneskehetens historie — dager da de fleste mennesker synes å ha liten eller ingen tid til å tenke over livets åndelige mening og mål — de aller viktigste spørsmål som mennesket bør overveie.

Den fantastiske velsignelse ved Guds sanne sabbat er at den gjør det mulig for mennesket å ta seg tid til fullt ut å vurdere og overveie disse, de aller viktigste spørsmål i livet — og til å ha samkvem med sin Gud og Skaper på en måte som de færreste i vår tidsalder noensinne har opplevet. Om man holder sabbaten riktig, vil det holde mennesket i kontakt med Gud! Uten en slik kontakt er det avskåret fra selve formålet med dets eksistens, fra de lovene som bestemmer dets suksess eller fiasko i livet, fra å forstå hva mennesket er, hvor det går hen og hvordan det kommer dit. Uten denne kontakten med dets Gud og Skaper er menneskelivet tomhet, frustrasjon og bare forfengeligheit. I vår tidsalder mer enn noensinne tidligere trenger mennesket kontakt med Gud, åndelig styrke og innsikt, og guddommelig velsignelse og ledelse. Dette oppnås ved å holde Guds sanne sabbat på rett måte.

Jesu eksempel

Jesus Kristus — det inspirerte eksempel på hvordan enhver sann kristen bør leve — lærte ved sitt eget liv og sine handlinger at sabbaten er en hellig sammenkomst (en befalt forsamling) for Guds folk, slik som forklart i 3. Mosebok 23:3. Jesu eksempel og sedvanemessige praksis er omtalt i Lukas 4:16, hvor vi leser at Jesus “gikk etter sin sedvane på sabbatsdagen inn i synagogen og stod opp for å lese for dem”.

Den sanne sabbaten er altså klart og tydelig en dag hvor alle de som er kalt til å tjene Gud, forenet vil dyrke og ære ham. Og den er den rette dagen for å preke og forklare Guds Ord og hans levende lover. Det er altså enhver sann kristens plikt å finne ut hvor den menigheten er hvor han virkelig kan dyrke Gud “i ånd og sannhet”, en menighet som på rett måte holder vår Guds og Skapers sanne sabbat, en menighet hvor menneskene blir lært å leve ved “*hvert* Guds ord”.

Det er flere kirkesamfunn som tror på å holde det fjerde bud. Men de fleste av disse kirkene bryter direkte — såvel i sin lære som i sin praksis — flere av de andre lovene. Jesus grunnla bare én menighet (Matt. 16:18), og bare den holder alle Guds bud. Hvis du er i den ringeste tvil om hvilken ukedag sabbaten skal holdes på, skriv da etter vårt gratis hefte *Hvilken dag er den kristne sabbaten?*

DET FEMTE BUD

Vold og uforskammethet fra ungdommens side karakteriserer den tidsalder vi lever i. Ødelagte hjem øker i antall. Tenåringskriminalitet stiger bokstavelig talt med rakettfart!

En av U.S.A.'s mest respekterte autoriteter på ungdomsproblemer, dommer Samuel S. Leibowitz, gikk inn for å finne svaret på den amerikanske ungdoms frustrasjon. Han besluttet å gå til det land i Vesten som har det laveste rapporterte antall tilfeller av ungdomskriminalitet, nemlig Italia. Han søkte etter grunnen hos politiet og skolemyndighetene i hele landet. Fra alle deler av landet fikk han det samme svaret: Ungdommen i Italia har respekt for autoritetene.

Dommer Leibowitz måtte inn i de italienske hjem for å oppdage *hvorfor*. Han fant at selv i de fattigste hjemmene hadde konen og barna respekt for faren som familiens overhode. Han fant at den moderne verden med dens innstilling om at 'alt er tillatt' og 'gjør som du vil' faktisk ikke gjør et barn lykkelig og avbalansert. At barnet tvert om ønsker solide murer med disiplin og regler rundt seg, som bestemmer dets verden og forteller det nøyaktig hvor langt det kan gå.

Nøyaktig som det ventes av det i de voksnes verden, må et barn bli disiplinert til å gjøre ting som det ikke nødvendigvis liker å gjøre. Helt fra småbarnsalderen må et barn læres opp til å respektere og adlyde sine foreldre.

Dommer Leibowitz konkluderte sin undersøkelse med en ni-ords løsning på ungdomskriminaliteten: Sett far tilbake på plassen som familiens overhode.

Det bemerkelsesverdige svaret på ungdomsproblemene fra denne fremragende autoritet stikker dypere enn man kanskje innser. For det går like til problemets kilde: Mangel på dyptgående respekt for lovmessig autoritet begynner i småbarnsalderen og fortsetter livet igjennom.

Dette problemet har sin opprinnelse i barndommen — i hjemmet! Lenge før et barn i det hele tatt er klar over at det eksisterer noe slikt som kirke, skole og nasjon danner det innstillinger og vaner overfor dem som er dets foresatte i barnehagen, hjemmet og nabolaget. Utviklet fra småbarnsalderen vil denne del av barnets karakter utvilsomt influere på dets tanker og handlinger gjennom resten av dets naturlige liv!

Det femte bud utlagt

De første fire budene bestemmer menneskets forhold til Gud. De lærer oss storheten i Guds makt og Guds navn — og formaner oss til å huske ham som Skaperen av alt.

Det femte bud står først i rekken av de bud som styrer forholdet menneskene imellom. Det er ikke bare størst i betydning iblant disse når vi forstår dets fulle mening. Det er også “broen” mellom de to delene i Guds lov. For sann lydighet mot det femte bud er også ufravikelig forbundet med lydighet mot og ærbødighet for Gud selv! Vår Gud visste det da han inspirerte det til å bli “det første bud med løfte”.

“Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir deg.”

Hvorfor hedre våre foreldre?

Det sanne svaret avslører dybden i dette budet og dets virkelige betydning. Om bare hver far og mor på denne jord kunne forstå hvilken enorm og automatisk innvirkning lydighet eller ulydighet mot dette Gud-gitte budet vil få på barnets senere liv!

Dette budet er et av de ti store punktene i Guds evige, åndelige lov. Under det gammel-testamentlige styre var straffen for direkte og åpenlys krenkelse av denne loven

døden! “Den som slår sin far eller sin mor, skal visselig late livet. . . . Den som banner sin far eller sin mor, skal visselig late livet” (2. Mos. 21:15, 17). Så viktig er dette budet i Guds øyne!

Hjemmet og familieenheten er grunnlaget i alle anstendige samfunn. Og forholdet mellom barna og deres foreldre er et nøyaktig bilde på det åndelige forhold mellom sanne kristne og Gud. De lekser som barna lærer om karakter i dette forholdet, kan vare livet ut — og i all evighet!

For det lille barnet står foreldrene i selve Guds sted. For den kjærlige, hengivne far eller mor er barnets forsørger, beskytter, lærer og lovgiver. Et barns tidlige trening og måte å ta dette forholdet på vil i stor utstrekning bestemme dets senere måte å ta dets større forhold til samfunnet på. Og til syvende og sist er det gitt at det vil influere på dets forhold til dets åndelige Far i himmelen.

Heder og respekt for foreldre

Det nye Testamente utdyper på mange steder dette budet. Apostelen Paulus skrev: “I barn! vær lydige mot eders foreldre i Herren! for det er rett. Hedre din far og din mor — dette er det første bud med løfte — ” (Efes. 6:1-2). Det opprinnelige budet om å hedre far og mor angår oss alle livet igjennom. Men på dette stedet er særlig barna bedt om å adlyde foreldrene “i Herren”.

På grunn av barnets totale mangel på erfaring og dømmekraft er det helt nødvendig at et barn blir lært opp til å adlyde foreldrene straks og uten å stille spørsmål. Barnet bør fra tid til annen bli gitt forklaringer og grunner til dette. Men i det øyeblikket fars eller mors befaling blir gitt er det kanskje ikke tid eller anledning til å gi grunnen.

Derfor er det bydende nødvendig at et barn blir lært vanen med ubetinget lydighet mot foreldrene. For under det lille barnets utviklingsperiode står foreldrene for det i Guds sted. Og Gud holder dem ansvarlige for barnets rette opplæring og veiledning.

Lydighet “i Herren”

Direkte underforstått er foreldrene forpliktet av det femte bud til å gjøre seg selv fortjent til heder. For for å bli

hedret, må man være hederlig. Enhver far og mor trenger å innse at de overfor sine barn representerer Gud! De bør hver for seg leve et liv som er barnets respekt og heder verdig. Og så bør de lære barnet å ære og respektere begge foreldrene.

Etter hvert som barnet vokser opp må foreldrene lære barnet at det eksisterer en stor og åndelig Far til alt liv, himmelens og jordens Skaper, den suverene Hersker over hele universet — Gud den Allmektige. Kristne foreldre bør lære sine barn å ære og adlyde sin åndelige Far med enda mer ubetinget trofasthet og kjærlighet enn de viser overfor sine jordiske foreldre. For den største lekse et barn eller hvem som helst kan lære, er den å frykte og lyde den Ene som fra først av satte alt liv i sving! På den måten vil barnet lære lydighet som vane. Det vil lære å respektere autoritet. Når tiden er inne, og hvis dets sinn er åpnet til å kjenne den suverene Far til alt liv, vil det allerede ha lært selve fundamentet i Guds karakter — en kjærlig lydighet til Gud og dyp respekt for all lov og lovmessig autoritet.

Velsignelse for lydighet

Apostelen Paulus understreket på ny velsignelsen som er knyttet til det femte bud: “Forat det må gå deg vel og at du må lenge leve i landet” (Efes. 6:3). Lydighet mot det femte bud resulterer automatisk i at man bygger opp vaner og karaktertrekk som tenderer i retning av langt liv. En ungdom som er trent opp slik, vil unngå det uforsvarlige, volden, dårlig kameratskap og opprør mot autoritet, som så ofte fører til en for tidlig død. Og i sin ytterste konsekvens, de som lærer å respektere og adlyde sine foreldre, og senere — på grunn av denne treningen — Gud selv, vil utvilsomt “leve lenge på jorden”, for som Jesus sa: “Salige er de saktmodige [de ydmyke og lydige]; for de skal arve jorden” (Matt. 5:5).

Det finnes også mange dagligdagse velsignelser for det lydige barnet. En følelse av sikkerhet er så langt fra det minste av disse. Som dommer Leibowitz påpekte, så er et barn forvirret med mindre det blir fortalt om grensene for sin handlefrihet. Men hvis et barn av sine foreldre blir fortalt disse grensene — og holder seg innenfor dem — da er det befridd for ansvaret som det naturlig nok innser at foreldrene må ta.

Frustrasjon er et annet problem som man blir befridd for. Det ulydige barn er et frustrert barn — for dets sinn er stadig plaget av opprørs- og skyldfølelser. Et barn som elsker, ærer og adlyder sine foreldre er virkelig et velsignet barn. Det vil ha en tendens til å leve et mere virkelig lykkelig, ubekymret og meningsfylt liv. Og i dets åndelige liv vil det gjennomgå den naturlige og skjønne rekkefølge fra å ære sine foreldre til den gledesfylte dyrkelse av sin Gud!

Så langt har vi primært behandlet det femte buds anvendelse på barn og ungdom. Men det opprinnelige budet om å “hedre” våre foreldre er ikke rettet til barn alene — men til alle og enhver.

Også voksne skal hedre sin foreldre

Det kan komme en tid da det ikke lenger er nødvendig eller riktig at en i strengeste forstand skal adlyde sine foreldre. Men den dag skal aldri komme da en holder opp med å hedre dem. Ordet “heder” har en langt videre betydning enn bare det å adlyde. Det innebærer en høy grad av respekt, respekt for deres egenverdi, deres fortjenester eller rang. Det antyder at man verdsetter dem meget høyt og viser ærbødighet for dem.

En som har adlydt foreldrene ordentlig i sin barndom vil senere uttrykke sin ærbødighet for dem ved å sette større pris på de goder og den opplæring de skaffet vedkommende som barn. Denne ærbødighet gir seg uttrykk i høflighet, omtenkksomhet og vennlige handlinger.

Jesus Kristus gav et av de aller sterkeste eksemplene på anvendelsen av det femte bud nettopp i denne sammenheng. I hans dager unnskyldte menneskene seg for å skaffe det rent nødvendige til sine foreldre. De sa at beløp som kunne ha vært brukt til det, var “korban”, altså bestemt til altertjenesten. Disse beløp var ikke del av Guds tiende, men snarere tilleggsofringer som ble brukt til å vinne gunst når man nærmet seg Gud. Idet han irettesatte disse “religiøse” hyklere sa Jesus: “Det er riktig vakkert at I gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt. For Moses har sagt: Hedre din far og din mor, og: Den som banner far eller mor, skal visselig dø” (Mark. 7:9-10).

Legg så merke til hvordan disse skinnhellige “tenkte seg”

en vei rundt dette budet! Jesus fortsatte: “Men I sier: Om et menneske sier til sin far eller mor: Det du skulle ha hatt til hjelp av meg, det skal være et korban, det er en gave til templet, så lar I ham ikke lenger få lov til å gjøre noe for far eller mor, og således gjør I Guds ord til intet ved eders vedtekt . . . (vers 11-13).

Jesus fordømte disse skinnhellige. Hans ord lærer oss klart og tydelig at en kristen skal gi materiell og finansiell hjelp til aldrende foreldre hvis det er mulig, og omstendighetene gjør det nødvendig. Han må ikke unnskyldes seg med å si at alt han har av ekstra beløp skal “gå til Gud”!

Dette er en del av vår lydighet mot det femte bud.

Jesu eget personlige eksempel

Jesus Kristus **LEVET** det budskapet han lærte. Hans eget personlige liv er en dramatisk illustrasjon på *lydighet* mot det femte bud.

Like før sin død sa Jesus: “Jeg har holdt min Fars bud” (Joh. 15:10). Ved lydighet mot sin himmelske Far, og også mot sine jordiske foreldre, vokste Jesus i visdom og modenhet selv som ungdom.

Selv da han var ved å dø, mens han led under en av de mest pinefulle former for død som noensinne er uttenkt av mennesker, æret og elsket Jesus sin mor helt til siste slutt. Like før han døde der han hang på staken, beretter Johannes: “Da nu Jesus så sin mor, og ved siden av henne den disippel, han elsket, sa han til sin mor: Kvinne! se, det er din sønn; deretter sa han til disippelen: Se, det er din mor. Og fra den stund tok disippelen henne hjem til seg” (Joh. 19:26-27).

Her tok Jesus en siste bestemmelse for sin mors forsørgelse, som Johannes drog omsorg for etter Jesu død. På et tidspunkt da alle andre mennesker ville ha tenkt på seg *selv*, husket Jesus fortsatt det femte bud og utviste kjærlighet og heder for den kvinne som hadde båret ham, som matet ham fra den tidligste barndom, som lærte ham fra den hellige Skrift, og som nå stod på dette fryktelige sted — uten å skamme seg — og gråt over hans død.

Husk dette Jesu Kristi *fullkomne eksempel*! “Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir deg.”

DET SJETTE BUD

Dette er en tid med hat og vold. Det er en tidsalder med innbitt konkurranse, strid og personlig spenning.

Jordens nasjoner — og individene i dem — er i ferd med å venne sine sinn og sin samvittighet til muligheten for masse mord — og om mulig verdens selvmord. Denne situasjonen er selvfølgelig helt ødeleggende for våre folks åndelige prinsipper og idealer. Virkningen av dette føles nå — selv mens du leser dette heftet.

Vi har sett de velsignelsene som kommer gjennom ærbødighet og respekt for den ene sanne Gud, ved å vise ærefrykt for hans navn og hans embede, ved å helligholde hans sabbatsdag og ved å holde den i det sanne kjennskap til ham, og ved å hedre våre fedre og mødre i deres høye stilling som direkte gjenspeiler Guds farskap og kjærlighet til hele skapningen. I alle disse budene har vi sett kjærlighet, visdom og velsignelser. Og slik er det også med det sjette budet.

Gjennom lyn og torden og mens Sinai berg bokstavelig talt skalv, tordnet Guds røst det sjette budet: “Du skal ikke myrde” (2. Mos. 20:13, den jødiske ‘Jewish Publication Society’-oversettelsen). Bibelautoriteter er enige om at “myrde” er en riktigere oversettelse fra den originale, inspirerte, hebraiske teksten enn uttrykket “slå ihjel”. For det er mulig å slå ihjel og allikevel ikke myrde. Og det er viktig å forstå at bare lovens bokstav ble gitt til det gamle Israel, mens

derimot de kristne skal leve ved den lovens ånd i dens dypeste betydning slik den ble utdypet av Kristus selv.

Under den opprinnelige lovens bokstav var det det å slå ihjel med vilje, d.v.s. å myrde, som var forbudt. Husk at i samme “paktens bok” som ble gitt til Israel, befalte Gud dem å slå ihjel eller henrette de som var skyldige i større forbrytelser (2. Mos. 21:12-17). Også instruksjonen i 4. Mosebok 35:9-34 viser at det å ha slått ihjel ved et ulykkestilfelle ikke ble sett på som mord. Men også her var tydeligvis manndrap en fryktelig forbrytelse — og den skjødesløse eller uforvarende drapsmann måtte bli boende i en flyktningeby, kanskje i mange år, inntil ypperstepresten døde.

Akkurat som dødsstraff var befalt av Gud for alvorlige forbrytelser under lovens bokstav, så bør Israels befalte kriger sees på, ikke som massemyrderier, men som utførelse av den guddommelige vilje med mennesker som de utførende redskaper. Legg i 5. Mosebok 7:1-2 merke til at Gud direkte befalte Israel å utslette de hedenske stammene i landet Kanaan. Dette var ikke krigstokter som var satt igang av mennesker og heller ikke personlig hevn og ondskap. Det var Gud den Allmektiges uttrykte vilje, han som gir liv — og som alene har retten til å si når liv skal tas.

Som et apropos bør det bemerkes at datidens historie viser at folkene som bodde i Kanaan var helt igjennom onde — og brente sine egne barn levende som menneskeofringer til sine hedenske guder. Dette var en del av den velbegrunnede årsak til at Skaperen befalte deres utslettelse på det tidspunkt. Legg merke til at i alle disse tilfellene da Gud tillot mennesket å ta liv, var det bare som hans sendemenn — på hans spesielle ordre.

Guds opprinnelige hensikt var at mennesket skulle lære ikke å slå ihjel. Og skjønt det i visse tilfelle var tillatt for det høyst kjødelige og uomvendte Israels folk, skal vi se at Gud nå er i ferd med å utvikle i sine åndelig unnfangede barn karaktertrekket å *elske*, tjene og redde liv — ikke å ødelegge det.

Livets kilde

“Og Gud sa: La oss gjøre mennesker *i vårt bilde*, etter *vår lignelse*, og de skal råde . . .” (1. Mos. 1:26). Mennesket er

av sin Skaper gitt liv. Det ga det ikke til seg selv. Heller ikke har det lov til å ta det fra seg selv — eller fra andre. Liv er hellig fordi det er gitt av Gud. Mennesket er laget i selve Guds likhet. Av hele den fysiske skapning er det bare mennesket som har den sinnstype som Gud har. Gud regjerer over alt som er. Men ut av kjødelige mennesker er han i ferd med å forme virkelige sønner som en dag vil ta del i den regjeringen. Så Gud sa: “De skal råde . . .”

Mennesket trenger erfaring for å utvikle den karakter som Gud vil at det skal ha. For å få erfaring trenges det tid. Og et menneskes liv består av nettopp så meget tid. Gud ga det livet i den overordnede hensikt å forberede enda en sønn til å være med i Guds kongerike og Guds familie for alltid.

Det å gi liv og ånde og evner innbefatter alt. Det er den mest vidunderlige gave det fysiske menneske har kjennskap til. Det å ta liv er slutten på alt. Det knuser brutalt og uventet alle håp, drømmer og planer til et menneske som var laget i selve Skaperens eget bilde. Det er menneskets ondsinnede tilegnelse av en særrettighet som utelukkende tilhører Gud som for det første skjenker liv — og som alene har autoritet til å ta det (Job. 1:21). Det er derfor *enhver* form for mord er en av de ti store synder. Det er å ødelegge Gud den Allmektiges ypperste skapning! Det er faktisk et forsøk på å forpurre selve formålet med Guds plan, han som er hele universets storslagne, suverene Hersker! Den som gir alt liv er Gud. Og det bitte lille, dødelige menneske har ikke noe som helst med å gripe inn overfor Guds *største gave!*

Personlig anvendelse av budet

Jesus Kristus kom til denne verden for å “gjøre loven stor og herlig” (Esa. 42:21). Jesus satte så å si søkelyset på De ti Bud og viste deres virkelige innhold og mening i et helt og fullt kristent liv. Jesus sa: “I har hørt at det ble sagt til de gamle [de i oldtiden]: Du skal ikke slå ihjel, men den som slår ihjel, skal være skyldig [stå i fare] for dommen. *Men jeg sier eder* at hver den som blir vred på sin bror uten grunn, skal være skyldig [stå i fare] for dommen; men den som sier til sin bror; Raka! skal være skyldig [stå i fare] for rådet; men den som sier: Du dåre! skal være skyldig til [stå i fare for] helvedes ild” (Matt. 5:21-22).

Her er mord sporet tilbake til kilden for det — hat og sinne. Kristus erklærte at hvis personlig sinne fyller en av hans undersåtters hjerte, da står en slik person i fare for dom. Hvis dette sinne fører til at vedkommende til det ytterste har spott og forakt for et medmenneske, da vil det menneske “stå i fare for rådet” — for Guds straff. Hvis et menneske i bitterhet og forakt sier til et medmenneske: “Du dåre”, da skal et slikt menneske “stå i fare for helvedes ild”.

Dette er Jesu Kristi anvendelse av det sjette bud på deg og meg. Om vi huser hat og sinne i våre hjerter, da huser vi mordets ånd. Handling følger på tanke. Først tenker vi på det, så gjør vi det! Jesu Ånd leder oss til ikke bare å kontrollere våre handlinger, men til å kontrollere våre tanker og våre holdninger. I en viss utstrekning er den nye pakt en prosess der Gud skriver sine lover i våre hjerter og sinn (Hebr. 8:10).

Gud talte gjennom Paulus: “Hevn eder IKKE selv, mine elskede, men gi vreden rom! for det er skrevet: Meg hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, sier Herren” (Rom. 12:19). Mennesket er ute av stand til å ta hevn med tilstrekkelig visdom og rettferdighet overfor alle de det gjelder. Alene Gud har visdom og makt og rett til å ta hevn overfor mennesker — til og med å dømme dem til døden om det er nødvendig. Den sanne kristne må lære at Gud er en realitet — og at hans beskyttelse og hans hevn i like høy grad er realiteter!

Hvordan bør du da behandle dine fiender? “Om da din fiende hungrer, så gi ham å ete; om han tørster, gi ham å drikke! for når du gjør dette, sanker du gloende kull på hans hode. La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode!” (vers 20-21).

Det kreves virkelig styrke og karakter til å hjelpe og tjene et medmenneske når det direkte har prøvet å skade deg! Det kreves åndelig visdom for å innse at vedkommende er et menneskelig vesen, et medmenneske skapt i Guds bilde, og for tiden ganske enkelt ført på avveier i sine tanker og handlinger.

Menneskehetens største forbrytelse

Kanskje menneskehetens største internasjonale forbrytelse er krigens svepe. Millioner av menneskeliv skapt i Guds

bilde er ned gjennom tidene blitt slaktet nådeløst ned i nytteløse, vanvittige, idiotiske kriger som i de fleste tilfelle feilet totalt i å oppnå deres erklærte hensikt!

Ånden i Guds lov slik denne er utdypet av Jesus Kristus, står i total kontrast til enhver form for krig! Nesten alle verdens virkelig store religiøse og politiske ledere har anerkjent krigens absolutte nytteløshet. Før utbruddet av Annen Verdenskrig erklærte pave Pius XII: "Alt er vunnet ved fred, intet er vunnet ved krig." En av de mest respekterte statsmenn og militære ledere i våre dager, general Douglas McArthur, uttalte: "Mennesker har like fra tidenes morgen søkt fred . . . militære allianser, maktbalanse, folkeforbund, alle har i sin tur slått feil og etterlatt krigens smeltedigel som eneste vei å gå. Og nå har krigens totalutslettende effektivitet slettet dette alternativet. Vi har hatt vår siste sjanse. Hvis vi ikke vil eller kan utvikle et mer storslagent og rettferdig system, står vårt Armageddon for døren. Problemet er i bunn og grunn teologisk og innbefatter et åndelig gjennombrudd, en forbedring av den menneskelige karakter som kan styre og samspille med våre nærmest ubegrensede fremskritt i vitenskap, kunst, litteratur og all materiell og kulturell utvikling i de siste to tusen år. Det må være av ånd om vi skal frelse kjødet."

Menneskehetens "siste sjanse" er å angre krigens synd før menneskehetens selvmord fjerner ethvert spor av liv fra denne planet! General McArthur anerkjenner at problemet vi står overfor er teologisk — det er et kristent problem som involverer sann viten om den sanne Gud! Han fortsatte med å si at det innbefatter "en forbedring av menneskekarakteren".

Alle tiders største statsmann var Jesus Kristus. Han var talsmann for Guds rikes regjering. Kristus sa: "I har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier eder: Elsk eders fiender, velsign dem som forbanner eder, gjør vel imot dem som hater eder, og be for dem som forfølger eder" (Matt. 5:43-44).

Det er en hel del høyst respektabel, kulturell og velutdannet hedenskap rundt om i verden idag under navnet "kristendom". Men kan selv denne sofistikerte hedenskap stå ansikt til ansikt med disse Jesu Kristi klare ord uten å

innrømme at hans liv, hans lære og hans Ånd fordømmer selve krigens vesen? Flere liv er blåst ut før tiden, mere lidelse er utholdt, flere hjem er blitt ødelagt og brutt ned, mere tid og eiendom er blitt til det ytterste forspilt på grunn av krigens svepe enn av noen annen grunn i menneskehetens historie! Og krig har aldri løst menneskenes problemer eller bragt varig fred. Isteden føder den bare mere krig! “For alle som griper til sverd, skal falle for sverd” (Matt. 26:52).

Bibelens lære

Jesus Kristus kom inn i denne verden som en budbringer for Guds rikes regjering. Han tok ikke del i denne verdens politikk eller kriger. Under rettssaken foran Pontius Pilatus om sitt eget liv, sa han: “Mitt rike er ikke av denne verden; var mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere stridt for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene; men nu er mitt rike ikke av denne verden” (Joh. 18:36).

Som vi har slått fast, bare Gud som ga liv har retten til å ta liv. Derfor har bare Gud rett til å føre krig! Og som Jesus lærte, Gud har *ikke* valgt å la sine barn føre krig for ham i vår tidsalder. Jesus sa at hans tjenere ville ha stridt hvis hans rike var av denne verden. Men nå er det ikke det.

Gjennom apostelen Jakob viser Gud at krig er resultatet av en type ånd som er den stikk motsatte av den som han vil at hans tjenere skal ha. “Hvorfra kommer all striden [krig og kamp] iblant eder? Er det ikke av eders lyster, som fører krig i eders lemmer? I attrår, og har ikke; I slår ihjel og bærer avind, og kan ikke få; I ligger i strid [krig] og ufred. I har ikke, fordi I ikke ber” (Jakob 4:1-2).

Guds regjering vil få slutt på krig

Jesus Kristus kom og forkynte den gode nyhet om Guds regjering eller styre. Det styret er basert på De ti Bud — Guds åndelige lov. Jesus gjorde den loven stor og viste dens åndelige hensikt og formål. Han lærte at om vi så meget som hater vår bror, da er vi åndelig sett skyldig i mord! Jesus lærte at mennesker skulle adlyde Guds lover og forberede seg på hans kommende rike ved å overgi seg til å la Guds lover — Guds karakter — bli plassert i dem.

Når Guds regjering nå meget snart virkelig kommer til

denne jord, vil hans lov gå ut som adferds-standard for alle nasjoner (Mika 4:1-2). Til den tid vil Gud alene føre krig i fullkommen visdom og rettferdighet for å straffe opprørske nasjoner. Hva verdens folk selv angår: "Folkene skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mere lære å føre krig" (vers 3).

Krig innbefatter å lære å hate og å drepe. Unge menn vil ikke lenger bli tvunget til å lære en innstilling som er den diametralt motsatte av Guds kjærlighetslovs styre.

Dwight D. Eisenhower sa engang: "Menneskets håp om verdensfred hviler ikke i bevæpnede leire som står mot hverandre, men i en idé. Denne idéen er tanken om et styre basert på lov som et middel til å avgjøre uenighet mellom suverene stater." Hva enten denne tidligere U.S.A.-presidenten innså det eller ikke, så pekte han på den kjennsgjerning at bare en Guds regjering basert på hans lover vil løse menneskenes og landenes problemer!

Men i mellomtiden må sanne kristne arbeide og be for Guds fredsrrike, og vi må innse at krigsånden er mordets ånd — og unngå den av all vår makt.

Da Dr. Harry Emerson Fosdick engang talte til Folkeforbundet, fremsatte han denne tanke i sterke ordelag: "Vi kan ikke forene Jesus Kristus med krig — det er sakens kjerne. Det er den utfordring som idag bør aktivere kristendommens samvittighet. Krig er den mektigste og mest ødeleggende sosiale synd som hjemsøker menneskeheten; den er til det ytterste ubotelig ukristen; i hele dens metodikk og virkning går den inn for alt det Jesus *ikke* gikk inn for og går ikke inn for noe av det han gikk inn for; den er en mere åpenbar benektelse av enhver kristen lære om Gud og mennesker enn allverdens teoretiske ateister noensinne kunne formulere."

Sakens kjerne er at Jesus Kristus er mot mordets ånd i enhver form. Han er mot krig — og en gang vil han sette en stopper for den for alltid! Han er imot all ondskap, misunnelse og hat. Jesus lærte om menneskets verdighet og menneskelivets ukrenkelighet — "skapt i Guds billede".

Og Jesu Kristi store Far, Gud den Allmektige, som fra sin himmelske trone styrer universet — den Guden tordner mot en voldens og opprørets tidsalder: "Du skal ikke myrde."

DET SYVENDE BUD

Er det å “passe sammen seksuelt” det altoverveiende spørsmål i ekteskapet? I denne tidsalder med ødelagte hjem, ungdomskriminalitet og moderne psykologi vil mange si at svaret er “ja”.

Men den kjensgjerning blir stående at jo flere “moderne” teorier om ekteskapet som settes ut i livet, dess fortere stiger skilsmisseraten og dess flere små barn er dømt til å vokse opp uten et stabilt og lykkelig hjemms velsignelser. Det er et sårt faktum at nesten ett av tre ekteskap i U.S.A., og ett av fire i Skandinavia, ender i skilsmisseretten.

Ekteskapene slutter — men det gjør ikke lidelsene, angsten og sorgen. For de små barna fra slike ødelagte hjem er frustrasjonens og tomhetens år bare såvidt begynt.

Er det en virkelig mening med ekteskapet som det moderne menneske trenger å forstå? Finnes det Gud-gitte lover og prinsipper som kan lede og beskytte et kristent ekteskap og gjøre det lykkelig og meningsfylt?

Det syvende bud utlagt

Vår Gud og Skaper viet to av sine ti store åndelige lover — De ti Bud — til å beskytte forholdene i hjem og familie. I dette heftet har vi allerede behandlet det første av disse: “Hedre din far og din mor. . .”

Den annen lov som direkte gjelder hjem og familie, rommes i det syvende bud: “Du skal ikke drive hor” (2. Mos. 20:14). Gud den Allmektige ga dette budet for å beskytte ekteskapets ærbarhet og hellighet. Gud gir denne loven

umiddelbart etter det sjette budet som erklærer det menneskelige livs hellighet, for å verne det høyeste jordiske forhold. For ekteskapet og hjemmet er grunnlaget for ethvert sømmelig samfunn. Budets ordlyd direkte forbyr hor som brudd på ekteskapsforholdets hellige rettigheter. Dets ånd gjør den kjensgjerning klar at all usedelig opptreden før ekteskap er å gjøre urett mot det fremtidige ekteskap, og utroskap før ekteskap bryter budet like meget som utenomekteskapelige forhold begått etter inngått ekteskap.

I vår moderne tidsalder hvor nesten alt er tillatt, er det viktig å minne oss selv om at Gud har lovet å lønne dem som bryter dette budet med dødsstraff. “Når en mann driver hor med en annen manns hustru — med sin nestes hustru, da skal de begge *late livet*, både mannen og kvinnen som har drevet hor” (3. Mos. 20:10). Det syvende bud dekker også i prinsippet alle andre former for ulovlig sex inklusive mannlig såvel som kvinnelig homoseksualitet, som er en enorm synd i Vesten idag — og som også medførte dødsstraff (3. Mos. 20:13).

Og igjen i Det nye Testamente sier Gud: “For den lønn som synden gir er DØDEN” (Rom. 6:23).

Hvorfor er synden ved hor så stor at den fortjener døden og, i Guds omdømme, evig død i ildsjøen — med mindre den blir angret? Svaret er dette: Ekteskapet er i Guds øyne en så verdifull, rettferdig, hellig ting at det ikke må bli vanhelliget! Meningen med ekteskapet og dets store formål i Guds plan trenger i *fortvilet* grad å bli forstått i vår tid med så mange ulykkelige ekteskap og oppløste hjem.

Ekteskapets hensikt

Det er umulig å forstå ekteskapets sanne mening uten først å forstå at kjønnsliv og ekteskap er gitt og ordinert av Gud. Å sette Gud ut av bildet — slik denne moderne tidsalder gjør det — er å degradere den ekteskapelige enhet til det rent dyriske. Legg merke til *Guds* hensikt med å skape mann og kvinne! “Og Gud Herren sa [etter at han bare hadde skapt mannen]: Det er ikke godt at mennesket er alene; jeg vil gjøre ham en medhjelp” (1. Mos. 2:18). Gud så at mannen var ufullkommen i seg selv, og derfor besluttet han å gjøre en “medhjelp” eller en som *passet* til mannen — en som mannen virkelig kunne dele sitt liv med.

Så den første og fremste hensikt med ekteskapet er å gjøre mann og kvinne fullkomne. Hver for seg, uten den annen, er de ufullstendige. Mannen alene var ikke i stand til å fullføre det formål som Gud hadde skapt ham til — ville ikke være i stand til å lære leksene om karakterdannelse som Gud planla — og derfor skapte Gud kvinnen som en “medhjelp” til mannen. Og under selve skapelsen viste Gud at de skulle bo sammen som mann og hustru i kjødelig enhet — for å dele alt i dette liv og således gjøre livet meningsfylt og fullkomment, i det minste i fysisk forstand.

Den andre hensikten med kjønnsliv og ekteskap er å avle og trene opp barn. For Gud hadde fortalt mannen og kvinnen: “Vær fruktbare og bli mange og (gjen-) oppfyll jorden og legg den under eder . . .” (1. Mos. 1:28).

Med å avle barn kommer ansvaret for å beskytte og trene dem opp. Et stabilt, lykkelig hjem og ekteskap er uunnværlig for en riktig oppfostring og opptrening av et barn. Og Gud byder: “Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den, selv når han er gammel” (Ordspr. 22:6).

Hjemmet og familien gir grunnlaget for all sømmelig omgang! De leksjoner i karakterdannelse som blir gitt i hjemmet — tålmodighet, forståelse, vennlighet — alt dette er kvaliteter som Gud vil ha i et menneske i all evighet, og familien er et av de beste stedene for denne opplæringen!

Bedre enn noe annet sted blir lekser i sømmelighet, lojalitet og ansvarsfølelse lært i et lykkelig og avbalansert hjem.

Og i tillegg til å gjøre mennesket fullstendig og til å avle og lære opp barn, er en tredje stor hensikt med kjønnsliv og ekteskap det å bygge opp karakter i hjemmet i et familieforhold. Guds rike og lov er basert på kjærlighet. Jesus sa: “Det er saligere [mer velsignet] å gi enn å [mot-] ta.” (Ap. gj. 20:35). For å adlyde Guds ekteskapslov må mann og hustru bokstavelig talt gi seg til hverandre i tykt og tynt livet igjennom.

Ekteskapet er et bilde på Kristus og hans menighet

Som ordinert av Gud, er forening i ekteskap en hellig ting. Det er så hellig at Gud den Allmektige i sitt Ord benytter

den ekteskapelige forening som et bilde på forholdet mellom Kristus og hans menighet! Legg merke til Efeserbrevet 5:22-24: "I hustruer! underordne eder under eders egne menn som under Herren! for mannen er hustruens hode, likesom Kristus er menighetens hode, han som er sitt legemes frelser. Men likesom menigheten underordner seg under Kristus, således skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting."

På dette stedet viser Gud at hustruen i det kristne hjem skal underordne seg sin mann som hjemmets overhode, akkurat som hun må lære å underordne seg Kristus selv i all evighet! I dette hellige forholdet lærer hun en lekse om varig troskap!

Så blir det talt til mannen: "I menn! elsk eders hustruer, likesom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den. . . . Så er mennene skyldige å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv" (vers 25, 28).

Jesus Kristus tjente, hjalp, trenet, beskyttet og til sist ga seg selv for sin menighet. Således skal menn beskytte, sørge for, lede og oppmuntre, elske og gi til sine hustruer! En kristen mann skal være husets overhode. Men han skal bruke stillingen til å tjene og gi beskyttelse, veiledning og lykke til sin kone og familie. Og den allmektige Gud holder ham ansvarlig for å være den rette type overhode!

På grunn av denne store leksen og hensikten med ekteskapet, sier Gud: "Derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru og de to skal være ett kjød" (vers 31). I den ekteskapelige forening blir mann og kvinne gjort til ett. Deres forhold skal da være et bilde på det evige, kjærlige og tjenende forhold mellom Kristus og hans menighet. Derfor skulle intet komme imellom dem. Ekteskapets leksjon er å lære oss evig troskap til Jesus Kristus vårt Overhode! Å skille seg fra den ektefellen Gud har gitt en er ensbetydende med at man går glipp av leksen som Gud ville vi skulle lære i ekteskapet. Skilsmisse er en fornærmelse mot Gud den Allmektige fordi den forneker hans visdom da han ordinerte ekteskapspakten ved virkelig å gjøre oss til "ett kjød" med vår ektemake!

Hvordan kan vi noensinne bli tro mot den levende Gud i

all evighet om vi i ren egoisme nekter å være tro mot den make som vi er bundet til i dette liv i bare noen få år, og dermed går glipp av å lære leksen om tålmodighet, vennlighet, langmodighet, selvbeherskelse, kjærlighet og troskap i den hellige ekteskapspakt?

Jesu Kristi lære

Nå blir det stadig tydeligere hvorfor Jesus Kristus lærte om ekteskapsløftets varige karakter.

Da Jesus av hyklerske fariseere ble spurt om hvorfor Moses tillot skilsmisse i gammeltestamentlig tid, svarte han: "For eders hårde hjerters skyld ga Moses eder lov til å skilles fra eders hustruer; men fra begynnelsen av har det ikke vært således. Men jeg sier eder at den som skiller seg fra sin hustru, uten for hors skyld, og gifter seg med en annen, han driver hor, og den som gifter seg med en fraskilt kvinne, han driver hor" (Matt. 19:8-9).

Skilsmisse fører til skilsmisse! Et øyeblikks ettertanke vil gjenkalle i erindringen at alminnelig skilsmisseinnvilgelse var absolutt uhørt for bare femti år siden. Datidens religiøse ledere, og de før det igjen, advarte oss om at hvis skilsmisse først ble tolerert, ville det ikke være noe som sterkt nok holdt en tilbake innenfor de grenser som da var forutsatt og forutsett. Idag ser vi sannheten i denne advarsel! Vi er nå stilt overfor det triste og nedslående perspektiv at en tredjedel, og på mange steder så meget som en halvdel, av alle ekteskap ender med fiasko foran menneskenes skilsmisседomstoler!

Og etter skilsmisse, hva da?

Det er en kjent sak at de fleste skilte søker en ektefelle nr. to, og mange finner en tredje eller fjerde ektefelle for å få tilfredsstilt de lengsler som Gud hadde til hensikt skulle bli tilfredsstilt og kanalisert gjennom, og løftet opp i et hellig og ukrenkelig ekteskap med, deres første ektefelle — som i de fleste tilfeller fortsatt lever når det nye ekteskap inngås.

Dette er et trist perspektiv og en nasjonal skam! Skjønt Gud *tillater* skilsmisser i visse tilfeller, er det langt bedre for hver part i ekteskapet å lære å hjelpe, tjene og *tilgi* den annen part og således bevare det hellige ekteskapsbånd. Jesu berømte unntaksregel "uten for hors skyld" (Matt. 19:9) bør bare bli anvendt som en siste utvei, og selv da etter megen

bønn, rådgiving og alvorlige forsøk på å redde ekteskapet. Og det samme vil gjelde apostelen Paulus' tillatelse for en kristen til å gifte seg igjen hvis vedkommende er *blitt forlatt* av sin uomvendte ektefelle (1. Kor. 7:15).

Ekteskapet er innstiftet av Gud

Vi ser nå at ekteskapet ikke er noe som bare utviklet seg ved menneskenes resonnement og gradvis økende sivilisasjon. Ekteskapet ble tvert om innstiftet av vår Gud og Skaper. Han innstiftet det som en hellig forening som er et bilde på den evige troskap mellom Kristus og hans menighet!

Og enhver form for seksuell umoral er så overmåte gal og ond fordi ekteskapet er så hellig og sakralt i Gud den Allmektiges øyne. Hor går ikke bare ut over den lidende ektemann eller hustru som det angår; det går ut over hjemmet og barna. Det går ut over samfunnet — for det rammer selve *grunnlaget* for ethvert sømmelig samfunn. Men først og fremst er det en forbrytelse mot Gud selv og mot ekteskapet som institusjon som han innstiftet.

I dagens Amerika, England og Vest-Europa forøvrig søker et gudsfornektende samfunn altfor ofte et Hollywood-lignende, romantisk ideal av et ekteskap. Slik blir menn og kvinner listig oppmuntret til å bryte ekteskapspakten hvis deres egoistiske, sensuelle lyster ikke blir tilfredsstilt med deres ungdoms ektefelle. I et "ekteskapskarusellens" samfunn går de glipp av å lære de fundamentale, karakterdannende lærdommer som ekteskapet kan — og skulle ha lært dem: Utadventd omsorg for ektefellen, tålmodighet, nåde, ydmykhet, en tjenede innstilling og varig troskap. I tillegg til dette lar de være å ta lidelsene og frustrasjonene til barna i det første ekteskap i betraktning — den ubotelige skade som gjøres i deres liv og sinn, og som vil føres videre til enda fremtidige generasjoner og ekteskap.

Sant nok, selv om Gud *tillater* enkelte ekteskap og hjem å gå i oppløsning ved skilsmisse, så er det noe som Skaperen hater. "For jeg hater skilsmisse, sier Herren, Israels Gud. . . ." (Mal. 2:16) Og igjen: ". . . Herren har vært vidne mellom deg og din ungdoms hustru, som du har vært troløs mot, enda hun er din ektemake og din hustru som du har inngått pakt med" (vers 14).

Det er altså ikke tvil om at Gud hater skilsmisse — selv om han tillater det. For å lære leksen som det var Guds hensikt at man skulle lære i ekteskapet, skal sanne kristne gå inn for bokstavelig å “holde seg” til sine hustruer i legeme, sinn og innstilling. De bør i fullt alvor søke å forstå hverandre — og åpent og med glede dele planer, håp og drømmer. Og med Guds hjelp vil de så knuse enhver begjærlig tanke på utroskap som skulle dukke opp.

Hvor syndig kjønnsbegjæret er, forstår man mere fullkomment når man innser hvor rettmessig og hellig den rette bruk av sex i ekteskapet er for Gud den allmektige Skaper. Hendelsesforløpet i utroskap, skilsmisse og nytt ekteskap begynner som regel i hjertet. Legg merke til hvordan Jesus Kristus forklarte dette punktet da han utdypet Guds lov og helliggjorde den: “I har hørt at det er sagt: Du skal ikke drive hor. Men jeg sier eder at hver den som SER på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte” (Matt. 5:27-28).

Jesus lærte at man bryter det syvende bud når man bare så meget som nærer tanker om seksuelt begjær overfor en annen person. Handling følger på tanke. Så for enhver gudfryktig person er det en del av utviklingen av kristen karakter å lære å lede og kanalisere sine tanker bort fra begjær og ulovlige lyster.

De som kontrollerer de mest realistiske og livaktige massemedia som påvirker ungdommen og ansporer den til handling — nemlig kino og TV — legger i stadig flere innspillinger hovedvekten på sex og vold, eller en kombinasjon av begge deler.

Men det moderne samfunn betaler en fryktelig bot for disse vidt utbredte synder og vederstyggeligheter! Flere og flere hjem blir ulykkelige og elendige fordi den ene eller begge ektefellene inngår utenomekteskapelige forbindelser. Et stigende antall hjem brytes opp i skilsmisse. Stadig flere barn etterlates uten begge foreldrenes kjærlighet og ledelse! Og illegitim seksuell omgang før ekteskap — av Gud kalt “hor” — blir rene epidemier blant unge mennesker i dagens samfunn.

Og det til tross for at hver og én av disse forholdene er direkte brudd på det syvende budet!

Disse unge som forsimpler og ødelegger lykken i sine fremtidige ekteskap ved illegitim sex før ekteskap, er i ferd med å skade hele sitt fremtidige og nåværende liv. Og om de ikke angrer og slutter med denne skammelige fremferd, vil de ut fra en evig nødvendighet tvinge Gud til å utelukke dem fra sitt kongerike og evig liv og lykke (1. Kor. 6:9). Guds lover er alltid til det beste for oss selv og for dem omkring oss. De bør adlydes. Vi bør frykte for å bli regnet blant de “vederstygge- lige” og “horkarlene” som vil ha sin del i ildsjøen, som er den annen død! (Åp. 21:8).

Adlyd det syvende bud

Gud gir noen viktige råd til dem som er fristet til før- og utenomekteskapelig hor. I denne tidsalder med oppfordring til sex og begjær er det av uvurderlig verdi å ta disse rådene **ALVORLIG** hvis du ønsker å komme inn i Guds rike og få evig liv. Gud sier: “*Fly hor*” (1. Kor. 6:18). Han sier ikke at du skal: La dine tanker dvele ved gale seksuelle idéer og lyster. Han sier ikke at du skal: Sette deg alene sammen med en annens ektefelle eller med en enslig som du kunne bli seksuelt fristet av. Han sier ikke at du skal: Se på kino- eller TV-stykker eller lese bøker som på gal måte stimulerer den seksuelle appetitt.

Gud sier tvert om at du skal: Komme deg så langt vekk fra disse tingene som det er deg mulig! Han sier: **Løp** — eller **fly** — vekk fra fristelser til seksuell synd. Sex er ikke et leketøy til å leke og eksperimentere med. Den bør ses på som en Gud-gitt velsignelse i en hellig, sakral ekteskapspakt som vår Gud og Skaper selv har ordinert. Den bør alltid sees på med ærbødighet og som et uttrykk for uegennyttig kjærlighet i en kristen forening som avbilder den evige troskap mellom Kristus og hans menighet!

Vår generasjon trenger i fortvilet grad å lære leksen om varig troskap i ekteskap og hjem! Den trenger å lyde Guds syvende bud både i bokstav og ånd: “Du skal ikke drive hor.”

DET ÅTTENDE BUD

Etter at himmelens Gud fra toppen av Sinai berg hadde tordnet ut budene som ordinerte sann gudsdyrkelse og lover som beskyttet de helligste menneskelige forhold — hjemmet, familien og menneskelivet selv — ga Gud det åttende bud. Dette er den Guds lov som beskytter privat eiendom: “Du skal ikke stjele” (2. Mos. 20:15).

Fordi menneskene ikke tror at Gud som ga dette budet, er en realitet — og ikke frykter for å være ulydig mot hans lov — har vi idag mer rendyrket tyveri enn noensinne tidligere. Men vi bryter også det åttende budet på hundrevis av andre måter ved et utvannet moralsystem.

Etter å ha diskutert en del simple opplegg for å narre en konkurrent eller kunde, rystet forretningsfolkene på skuldrene og sa: “Vel, slik er forretningslivet.” Eller som en forretningsmann sa etter en mottakelse hvor man behandlet falsk utmåling, dårlig kvalitet og villedende reklame: “Hva så? Hvis jeg ikke gjør det, vil en annen gjøre det.” Når man bedrar landets forvaltning eller forfalsker selvangivelsen, er det vanlige utsagnet for å berolige sin samvittighet: “La staten få svi denne gang. Regjeringen tar så allikevel altfor mye penger. Så hva så?”

Ja, hva så? Er det “bare forretning”?

Men det er tilfeldigvis også Guds business — for han har satt en lov ut i livet som sier: “Du skal ikke stjele.” Hvis du bryter Guds lov — da nedbryter den deg! For Guds lover er levende, aktive — liksom tyngdeloven er det. Hvis du overskrider dem, vil straffen komme automatisk — og den er sikker.

Eiendomsretten

I henhold til Guds Ord og hans lov er det bare to riktige måter å bli eier av noe på. Den første er ved en frivillig gave eller arv fra en annen person eller fra Gud selv. Den annen er ved ærlig arbeid som man til gjengjeld får lovlig lønn for. Enhver annen måte er tyveri — det å ta fra en annen det som tilhører ham.

Det åttende bud anerkjenner den lovlige ervervelse av eiendom og forbyr tyveri. Det er viktig å merke seg at det åttende bud i prinsippet forbyr alle former for kommunisme som benekter menneskets rett til eiendom. Det forbyr også internasjonalt tyveri hvor regjeringer med makt konfiskerer og stjeler eiendom og besittelser fra egne — eller andre nasjoners borgere. Og til vår store og vedvarende skam er *alle* nasjoner skyldige i å bryte Guds lov i denne henseende!

Idag lærer ungdom å stjele i en umåtelig stor skala og på organisert vis. Ikke bare tilegner de seg gjenstander i tusenvis fra forretninger, skoler og til og med fra kirker, men de organiserer regelmessig innviklede systemer for å fuske under prøver og eksamener på skolen og på universitetet. Fordi dette i sin alminnelighet ikke blir sett på som noe særlig alarmerende, øker denne praksis i et omfang som aldri før. Men det de unge kanskje ikke er blitt fortalt, er at å fuske er å ta en grad eller en karakter ulovlig — d.v.s. stjele. Det er direkte å bryte Guds åttende bud.

Fabrikanten eller kjøpmannen som bruker falsk mål og vekt eller dårlige materialer eller dårlig arbeid for å villedde publikum, er nøyaktig like skyldig i å bryte det åttende bud som en vanlig tyv! Han prøver å få seg noe mer enn et lovlig utbytte for produktet. Idet han ser den ulovlige ekstrasjefestningen som han håper å få tak i, prøver han å få dette ekstra for ingenting. I prinsippet stjeler han ganske enkelt!

Og allikevel, i hvor mange tusen tilfeller er denne type lovløshet og falskneri praktisert? Bare Gud vet det.

Tyveri ved falsk reklame

En av våre dagers store kommersielle synder er den vanlige praksis med falsk reklame. Forbrukeren blir ledet til å vente at en bestemt pille f.eks. vil medføre at han vil gå ned i vekt, gå opp i vekt, få øket potens, gjenopprette hårprakten eller hva det nå måtte være. Og i de fleste tilfeller er disse uttalelsene uten tvil direkte, bevisste løgner.

En slik praksis er i virkeligheten å stjele fra dem som betaler for å oppnå et lovet resultat.

I mange tilfeller blir ofrene for disse gigantiske svindelforetak ikke bare frarøvet penger, men også helse, lykke og fred i sinnet. Mang en "respektabel" forretningsmann og leder i lokalsamfunnet har for en stor del oppnådd sin posisjon ved den slags masseforførelse og tyveri!

Folk i U.S.A., men også i de fleste øvrige vestlige land, *må* våkne opp! Husk at selv om en synd kan stases opp og se "respektabel" ut på overflaten, så er det Gud som er den egentlige dommer.

Den Allmektige har dette å si: "Vet I ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Hverken horkarler... eller *tyver*... skal arve Guds rike" (1. Kor. 6:9-10).

For at ingen skal misforstå, så husk at det er Guds vilje at de som tjener ham, har fremgang i materiell velstand — for så vidt de vinner den på ærlig vis og ikke setter sin hug til den. Apostelen Johannes skrev: "Du elskede! jeg ønsker at du i alle deler [også økonomisk] må ha det godt [ha fremgang] og være ved god helse, likesom din sjel har det godt" (3. Joh. 2).

Skitten velstand

Vi må dessuten lære å innse at rikdommen til en industriherre som er skjemmet av en unødig høy døds- og ulykkesfrekvens ved hans fabrikker og anlegg er urettmessig vinning — og han er brennemerket i lys av Guds lov som tyv, for ikke å si morder!

Prinsippet bak det åttende bud blir brutt om og om igjen i forholdet kapital — arbeid. Jakob ble inspirert til å advare

den uærlige arbeidsgiver: “Se, den lønn I har forholdt arbeiderne . . . skriker, og . . . folkenes rop er kommet inn for den Herre Sebaots ører” (Jak. 5:4).

Sant er det også — særlig i vår tid med korruperte fagforeninger — at mang en arbeider stjeler fra sin arbeidsgiver! Han gjør det ved å ta imot lønn og allikevel holde tilbake en del av en full dags ærlig arbeide. Og det er å stjele.

Altfor ofte skjer det at en arbeider sier til sin kamerat: “Slå ned farten, gutt, du arbeider for hardt. Hvis du fortsetter slik, vil snart *alle* her omkring måtte arbeide så hardt!”

Engelske og amerikanske arbeidere bruker en urimelig stor del av sin arbeidstid på te-, kaffe- og røykepauser og er dermed skyld i at deres lands industri blir kraftig slått i den globale handelskrig som nå pågår. Dette innvirker på det amerikanske — og det britiske folks skjebne! Lignende tendenser gjør seg også gjeldende i Skandinavia.

Guds, den Allmektiges åttende bud har et budskap til såvel arbeidsgiver som til arbeider. Til arbeidsgiveren: “Gi en full dags lønn for en full dags arbeid.” Til arbeideren: “Gi en full dags arbeid for en full dags lønn.”

Men det å stjele fra et medmenneske er ikke det eneste prinsippet som er involvert i det åttende bud. Gud eier langt større rikdommer enn noe menneske (Hag. 2:8).

Stjele fra Gud

I Malakias 3 som taler til våre dagers Jakob eller Israel (vers 8), erklærer Gud: “Skal en mann rane fra Gud, siden I raner fra meg? Og I sier: Hva har vi rant fra deg? *Tienden* og *de hellige gaver*.” Gud anklager her våre dagers engelsktalende folk — og Nordvest-Europa — for å rane fra selve vår Skaper og hans virksomhet idag! Ikke underlig at det er så lite sann religion tilbake på jorden idag! Ikke underlig at det er så meget forvirring og villfarelse i omløp under navn av kristendom!

Gud fortsetter: “Forbannelsen har rammet eder og [eller rettere: for] fra meg raner I, ja hele folket.” Så lover Gud i sitt Ord: “Bær hele *tienden* inn i forrådshuset, så det kan finnes mat i mitt hus, og *prøv meg på denne måte*, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for

eder og utøse *velsignelser* over eder i rikelig mål!” (vers 9-10).

Her er en utfordring fra Gud den Allmektige!

Gud sier at han vil velsigne dere om dere begynner å betale tiende — som han påbyr — i tro på ham og hans Ord. Hundrevis av tilfeller kan faktisk refereres som viser at Gud virkelig velsigner den som betaler tiende — også rent materielt. Han gjør det kanskje ikke med en gang. Du må kanskje lyde ham og vise tillit en tid. Men som du tjener ham, adlyder ham og stoler på ham, vil Gud holde sin del av avtalen. Din velsignelse vil helt sikkert komme!

Budet positivt anvendt

Den absolutt positive anvendelse av det åttende budet er slått fast i Det nye Testamente i brevet til Efeserne. “Den som stjal, stjele ikke lenger, men arbeide heller, idet han gjør noget godt med sine hender, forat han kan ha noe å gi til den som trenger” (Efes. 4:28). På den ene side er tyveri fordømt i dette skriftstedet. På den annen er arbeid og det å gi anført som den livets vei som den positive anvendelse av Guds bud befaler.

Eiendom og besittelser skal vinnes ved ærlig arbeid — ikke bare for å tilfredsstille ens egne ønsker og behov — men slik at et hvilket som helst overskudd fritt kan gis til en bror i nød. I den egentlige hensikt og åndelige betydning av Guds lov stjeler man ikke bare ved å ta noe som en annen eier, men også ved å nekte å arbeide i den hensikt å kunne dele med — og gi til andre som er i nød. En sann kristen bør: “Ta seg av de hellige i deres trang og legg vinn på gjestfrihet” (Rom. 12:13). Som barn unnfanget av Gud skal vi bli lik ham (Matt. 5:48). Og Jesus sa: “Min Far arbeider inntil nå; også jeg arbeider” (Joh. 5:17).

Den *positive* leksjon i det åttende bud er også oppsummert i disse altomfattende ordene av Jesus Kristus: “Det er saligere å gi enn å ta” (Ap.gj. 20:35). Hvis vi ved Guds Ånd virkelig kan lære å leve ved de ordene, da vil vi faktisk ha oppfylt ånden i det åttende budet!

DET NIENDE BUD

Dette er den “utspekulerte løgner”s tidsalder, dobbelt-moralens tid, Watergate-syndromet. Dette er tidsalderen med tilsynelatende respektable industriledere, regjeringsmedlemmer og universitetsprofessorer som sverger falsk i vitneboksen, til og med foran U.S.A.’s senat. Denne tidsalder viser også det merkelige skue med millioner av mennesker som tror på utviklingslæren og som samtidig tilhører kirker som i det minste i navnet tror på Bibelens Gud, verdens Skaper.

Bibelens Kristus fordømmer konsekvent hyklerne på hans tid. Hva ville han si om vår generasjon?

Samfunnet med løgn som livsstil

Monroe Fry forteller i sin bok, *Sex, Vice and Business* (Sex, last og forretning) om “hvor villig lokalsamfunnene godtar laster når det gir indirekte profitt til deres respektable forretningsmenn”. Hans bok viser klart hva tusenvis av velinformerte voksne allerede vet: “Respektable” ledere av menigheter og lokalsamfunn er ofte villige til å støtte tipping og spillelokaler, prostitusjon og narkotikasalg hvis de har økonomisk fordel av det.

For samfunnet i det store og hele fremstår de som dydens og ærbarhetens støtter. Overfor ledere av prostitusjon, narkotikahandel og haier i hård gambling er de rede til en

“handel under bordet”. De er rede til å bruke sin sivile innflydelse og posisjon for å la organisert last og kriminalitet blomstre i sine nærsamfunn — forutsatt at de får sin del av gevinsten.

Med rene ord, løgnen er deres livsstil! Avsløringen av i hvilken grad hele vårt “kristne” samfunn er basert på denne type skinnhellighet er forbløffende! Men vi betaler ikke desto mindre en hard straff — for vi bryter Guds niende bud.

I dette hefte som legger ut om De ti Bud, har vi sett at den største synd av alle er å sette noe annet i den sanne Guds sted. Dette fører igjen til avgudsdyrkelse, blasfemi mot Guds navn og til at man bryter hans sabbat, vanærer sine foreldre, myrder, driver hor og stjeler.

Og nøyaktig det samme gjør seg gjeldende overfor Guds niende bud.

Det niende bud utlagt

“Du skal ikke si falskt vidnesbyrd mot din neste” (2. Mos. 20:16). Det er utelukkende ved å søke etter — og vidne om — sannhet at mennesket har samkvem med Gud, for det er en bokstavelig kjensgjerning at Gud er sannhet! Jesus sa: “Ditt ord er sannhet” (Joh. 17:17), og videre: “Jeg er veien, sannheten og livet” (Joh. 14:6).

Uansett hvilke andre feil og svakheter et menneske måtte ha, hvis det er villig til å tale sant, leve åpent og troverdig, slik det virkelig er og godta sannheten når den blir vist ham, da kan det mennesket bli respektert og hjulpet til å overvinne sine personlige svakheter.

De langtrekkende åndelige konsekvenser av det niende bud er enorme. Tenk på dette: 1) Der er en personlig, levende, allmektig Gud for dette univers, og hans veier og lover er i sitt innerste vesen rette. 2) Derfor må et menneske som er ærlig og villig til å snakke sant og anerkjenne sannheten når den blir åpenbaret, før eller senere bli omvendt til den sanne Gud og hans veier! Men et menneske hvis ord ikke er noe verd, og som har den vane å lyve for andre og for seg selv — det menneskets egentlige karakter og mentale tanke- og handlingsmønster er så forvridt, så pervertert at det *aldri* kan komme til å forstå selve Guds sannheter før dets sinn bokstavelig talt er rensset opp.

Det er derfor det er så livsviktig at vi alle — selv om det blant menneskene kan finnes ærlige meningsforskjeller om mange ting — lærer å leve og tale sant. Og dog lever vi i et samfunn som i stigende grad er gjennomsyret av forskjellige former for usannhet, hykleri og selvbedrag. Om vi noensinne skal bygge opp en karakter lik Guds — og arve evig liv — må vi ta hensyn til det niende bud i alle dets konsekvenser — og lære å lyde det.

Det niende bud beskytter ethvert rakrygget og oppriktig menneske i og med at det hjelper å vokte vedkommendes omdømme. Det finnes kanskje ikke noen mer motbydelig synd enn ryktemakeri, løgnen som er utklekket og spredt omkring i den hensikt å skade et medmenneske. En tyv tar bare materielle ting, og disse kan som regel erstattes. Men et falsk vidne som sprer rykter kan kanskje røve en for anseelse og godt omdømme i medmenneskers øyne — og sannsynligheten taler for at det blir vanskelig å noensinne gjenvinne det helt.

Ærlighetens praktiske verdi

Den umiddelbare fordel ved å være i stand til å stole på et menneskes ord ville ikke bare være å beskytte ethvert anstendig menneskes rykte og spare tusenvis av bortkastede timer ved at byrden med å kontrollere hver påstand og hver rapport om og om igjen faller bort, den ville også hindre uverdige mennesker i å bli plassert i høye og ansvarsfulle stillinger. Det ville faktisk rense opp samfunnet vårt!

Hvor ofte er ikke hele nasjoner idag ledet av menn som er kommet til makten bare fordi de har evnen til å bedra og forføre sitt eget folk! Verden over ser vi små diktatorer som kommer til makten og lover sine følgesvenner noe for ingenting. Lederne får ved hjelp av dyktig propaganda folket til å tro det de selv vet er en stor løgn. Så følger mange måneder eller år med usikkerhet, engstelse og skuffelser inntil den endelige katastrofen rammer og sannheten til sist bare i kraft av omstendighetene kommer for en dag.

Selv i våre demokratiske land blir personer altfor ofte anbefalt til høye stillinger — ikke på grunn av deres rettskaffenhet og evner — men fordi det synes formålstjenlig ut fra partipolitiske hensyn. De ledere innen parti og regjering

som gir slikt sin beskyttelse, bærer visselig “falsk vidnesbyrd” mot sine landsmenn! De lever på løgn — og de hjelper til med å fortelle løgn.

Tenk på hvilken fantastisk fordel det ville være for publikum om hvert selskap innen områdene industri og handel virkelig ville fortelle sannheten om sine egne produkter og ærlig søke å tjene forbrukerens virkelige behov! Virkningene av dette ville virkelig bli oppsiktsvekkende! Tenk deg et samfunn hvor hvert merke tannpasta eller cornflakes f.eks. ikke bare var en etterligning eller unødvendig variant av et annet merke, men bare var den eneste og beste av sin spesielle type, ærlig priset og sannferdig annonsert! Anvend dette på ethvert av samfunnets mange områder, og du får noe nær et utopia.

Men dette er ikke et virkelighetsfjernt fantastisk forslag. Det er rett og slett de velsignelsene som ville komme hvis hele samfunnet reelt og helt bokstavelig adlød Guds niende bud!

Hvis du ønsker å leve evig i Guds samfunn, befaler Gud deg, han som gir deg liv og hvert åndedrag: “Derfor, avlegg løgnen og tal sannhet, enhver med sin neste, fordi vi er hverandres lemmer” (Efes. 4:25).

Anvend det niende bud i ditt liv

Selve det prinsippet som er roten til all synd, er forfengelighet. “Bare tomhet, sier predikeren, bare idelig tomhet! Alt er tomhet” (Pred. 1:2). [*Oversettters kommentar*: Det inspirerte hebraiske ordet, *habal*, betyr både tomhet og *forfengelighet*, engelsk: *vanity*.] Den egentlige grunn til at de fleste forkaster den sanne Gud, er at de vil være “guder” i sine egne og sine medmenneskers øyne. Det er forfengelighet. Hver synd som er begått av mennesker har sin egentlige rot i dette ene prinsipp. Og slik er det med enhver form for løgn. Menneskene lyver fordi de er mer opptatt av sin selvaktelse og sans for å bety noe enn de er av det som er til det beste for sine medmennesker. De snakker og handler falskt fordi de frykter menneskers mening langt mere enn selve Guds, den Allmektiges! Nesten alle menneskers daglige handlinger og ytringer gir veltalende utsagn om den reelle sannhet i denne påstand.

Som Johannes sa til og med om de religiøse lederne i sin

tid: “For de ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud” (Joh. 12:43). Menn og kvinner skammer seg ofte over det de kaller “feiltrinn” i forretnings- eller selskapslivet. De vil jukse, forfalske og lyve for å unngå “feiltrinnene” — eller dekke over dem. Men ut fra standpunktet om hva som innerst inne er rett — og av evig verdi — er det de virkelig skulle frykte, synd. For som apostelen Paulus sa: “Er Gud for oss, hvem er da imot oss?” (Rom. 8:31).

Jesus sa: “Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver eder allehånde ondt på for min skyld” (Matt. 5:11). Vi burde alle langt heller slutte med å engste oss så meget med hva de bitte små menneskene tenker — og bli langt mere opptatt av hva Gud tenker! Da kan vi lære å slutte med hyklery i forretnings- og selskapslivet, i politikk — ja, i våre religiøse og vitenskapelige bestrebelser.

Husk at mange som denne svikefulle verden har fordømt, har fått Guds velsignelse og er arvinger til det evige liv. Glem aldri at det var ved den synden — falsk vidnesbyrd og løgn — at Jesus Kristus ble myrdet! “For mange vidnet falsk mot ham, men deres vidnesbyrd stemte ikke overens” (Mark. 14:56).

Da menneskene av forfengeligheit ønsker å tro det som er populært i øyeblikket, vil de narre seg selv og sine til å tro selv religiøse og vitenskapelige teorier som ikke har det ringeste med virkeligheten å gjøre!

Gud advarer mot alle slike hyklere: “For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet” (Rom. 1:18). Mennesker holder altså sannheten nede, *undertrykker* sannheten.

Gud fordømmer dem som med vitende og vilje holder sannheten nede eller undertrykker den — sannheten om Guds eksistens og hans hensikt på denne jord! Gud sier at denne verdens *forfengelige* filosofer og vitenskapsmenn er “uten unnskyldning” når de benekter at Gud faktisk skapte universet og nå styrer det ved sin kraft (vers 20). De fleste vitenskapsmenn og teologer som tror på den av Satan inspirerte evolusjonsteori, burde vite bedre. Noen av dem vet faktisk bedre! Men de “følger dem på ferden” i det som behager mennesker. Løgnen er altså deres livsstil! Gud sier at

de er “uten unnskyldning”! Og i samme kategori er de prester og bibelstuderende som fortsetter å lære og praktisere det som de vet er gammel hedensk og ukristen overtro og skikker som er fordømt i Guds Ord.

Den fortsatte opplæring i disse fundamentale, vitenskapelige og åndelige løgner er selve den tingen som gjør det meste av verden blind for Guds virkelige natur og hans sanne plan og hensikt med oss her på jorden. Dette er det egentlige og fryktelige resultat av falsk vidnesbyrd, selvbedrag og løgn. For så lenge som antatt “velutdannede” ledere fortsetter å forføre seg selv og andre om selve Guds eksistens, hans makt og plan, er vår sivilisasjon fordømt!

Lev i sannhet

Lær derfor i ditt eget personlige liv betydningen av å fortelle sannheten, tro på sannheten og leve i sannhet. Vær omhyggelig med ikke å basere hele ditt liv på en serie løgner — hva enten de er personlige, politiske, vitenskapelige eller religiøse fordreininger av sannheten. Husk, det er den virkelige sannhet som vil gjøre deg fri (Joh. 8:32).

I din egen tale, vakt dine ord omhyggelig. Glem aldri at en mann bare er så god som sitt ord. Hvis et menneske blir vaneløgner, er det nesten umulig å hjelpe det — for alt det sier eller gjør er kanskje bare et nytt bedrag.

Et av de grunnleggende trekk i Guds karakter er at han er sannhet. Hvis vi ikke kunne stole på Guds Ord, kunne det ikke gis noen reell forsikring om tilgivelse av tidligere synder, om nåværende hjelp i tider hvor man trenger det, og om fremtidig belønning og evig liv.

Selv om Gud hadde enorme mengder av velmenende kjærlighet og all visdom og kraft — men vi ikke kunne stole på hans Ord eller hans løfter — hvor ville vi da stå?

Har du noensinne tenkt på det på den måten?

Den diametralt motsatte karakter av den Gud har, er djevelen Satans. Som Jesus Kristus avslørte: “Når han taler løgn, taler han av sitt eget, *for han er en løgner* og løgnens far” (Joh. 8:44). De som følger Satan ved å nekte å leve i sannhet, går en redselsfull skjebne i møte: “Men de redde og vantro . . . og *alle løgnerne*, deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel; det er den annen død” (Åp. 21:8).

DET TIENDE BUD

V isste du at nylige undersøkelser har avslørt at de finansielle vanskelighetene som plager de fleste familier, ikke er et resultat av lave inntekter? De er snarere direkte forårsaket av en overanstrengelse av en ellers normal og tilstrekkelig inntekt til luksus og personlig nytelse, og ved den vestlige verdens vane å kjøpe på avbetaling!

“Kjøp nå og betal senere” sier reklamen.

Men trenger man virkelig å kjøpe denne gjenstanden nå? Og er man sikker på at man blir i stand til å “betale senere?”

Et samfunn basert på begjær

“Keeping up with the Joneses” er et populært amerikansk slagord, som vil si å “holde seg på høyde med naboen”. Intens reklame oppmuntrer stadig denne tanken. Det blir fremstilt som bakstreversk eller galt ikke å strebe etter, konkurrere om og begjære like mange materielle goder som naboen har. Den moderne tanke går ut på å “få tak på alt en kan mens det enda er mulig”.

Det ustanselige presset for å komme foran — som vanligvis betyr å samle mere penger og materielle goder enn andre — har gitt grobunn for en tiltagende avgudsdyrkelse. Det gjør millioners hjerter og sinn blinde for Guds form for liv.

For flere år siden trykket et velrenommert religiøst blad,

The Canadian Churchman, en tankevekkende artikkel som avslørte det inntrykk denne materielle avgudsdyrkelse hadde på unge afrikanske kristne som studerte i U.S.A. og Canada. En slik ung mann sa: "Før jeg kom hit for å studere, var jeg en god kristen. Jeg drømte en gang om å bli lege-misjonær. Nå er jeg ateist."

"Hvorfor?" spurte den sjokkerte intervjuer.

"Etter at jeg kom hit", svarte han, "har jeg oppdaget at den hvite mann har to guder. En som han lærte oss om, og en annen som han ber til. En presbyteriansk misjonsskole lærte meg at stamme-læren til mine forfedre, som dyrket figurer og trodde på trolldom, var gal og nærmest latterlig. Men her dyrker dere større figurer — biler og elektrisk utstyr. Jeg kan ærlig talt ikke se forskjellen."

Overraskende? Det burde ikke være det — bortsett fra at de fleste kommer så nær innpå sin egen synd at de ikke kan se den. Vi lever i et såkalt kristent samfunn som bokstavelig talt er basert på begjær og griskhet etter flere og flere materielle goder! De vanvittige anstrengelser etter å konkurrere med andre om å komme foran, er kilden ikke bare til de fleste finansielle problemer, men den egentlige grunn til mye fysisk og mental sykdom, ødelagte hjem og frustrerte liv. Og viktigst av alt, denne form for avgudsdyrkelse levner nesten ingen tid, enn si sterke ønsker, om noensinne å bli kjent med den sanne Gud — hvis levende lover og veier er de eneste som ville bringe virkelig indre fred og glede.

Det tiende bud utlagt

De fleste oppfatter ikke at De ti Bud er levende, motiverende, aktive lover — slik som tyngdeloven. De virker automatisk. Når du bryter dem, nedbryter de deg! Slik er det også med det siste budet i Guds lov. Selv om det kanskje blir brutt uten at noe annet menneske vet om det, er straffen for at det blir brutt helt uunngåelig!

"Du skal ikke begjære din nestes hus. Du skal ikke begjære din nestes hustru eller hans tjener eller hans tjenestepike eller hans okse eller hans asen eller noe som hører din neste til" (2. Mos. 20:17).

Av alle budene er det særlig det tiende som angår menneskenes forhold seg imellom. Styrken i budet ligger i

ordene: “Din nestes . . . din nestes . . . hans . . . hans . . . hans . . . hans . . . din neste.” Det er en *syvfoldig* beskyttelse av din nestes interesser.

Det er ikke galt å ønske seg en hustru, en tjener eller en okse eller et asen på lovlig vis. Men når gjenstanden for ens beundring lovmessig sett ligger utenfor rekkevidde for beundreren, og når beundringen går over i et begjær etter å eie, blir det et brudd på budet.

Til tross for at dette budet ganske klart har med menneskelige og fysiske forhold å gjøre, er budets *åndelige krav* i visse henseender strengere enn noen av de foregående bud. Dette budet regulerer til og med tankene i menneskets sinn og hjerte. De fleste ser på synd som noe utvendig eller fysisk. De innser ikke at den hellige og rettskafne karakter som Gud har til hensikt at vi skal ha, gjør det nødvendig at selv våre tanker blir fullstendig rensset og gjort lik hans tanker. Handling følger på tanke. Det du tenker, det er du.

Hvis du i det skjulte forkaster Guds standard og hans veier, hvis du i ditt hjerte begjærer noe som du enten ikke kan eller ikke vil få eie på lovlig måte med Guds velsignelse, da vil dette mentale opprør — før eller senere — medføre en åpenlys synd. Handlingene vil så gå over i tross mot Gud — brudd på hans lov — fordi tankene hele tiden har vært det!

Dette budet skjærer tvers igjennom all “overflatekristendom” og viser om et menneske virkelig har overgitt sin vilje til sin Skaper! Det rommer et granskende og fryktingydende prinsipp. Men det er et bud du må lære å adlyde om du noensinne skal ta imot evig liv og herlighet i Guds rike.

“La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus” (Fil. 2:5). Vi må ved Guds Ånd i oss kjempe troens kamp — nedkjempe den glupske menneskenaturen i oss — og til slutt lykkes med å ta “enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus” (2. Kor. 10:5). Dette er det endelige mål for en sann kristen — som først oppnås helt ved oppstandelsen.

Men vi må i løpet av dette liv vokse i Guds karakter. Vi må på samme måte som den rettskafne Enok, Noah, Abraham og andre av den aller Høyestes tjenere, lære å “vandre med Gud”. Vi må gå hans veier — gjøre det han gjør — og tenke som han tenker.

Men det normale menneskesinn er fylt av egoisme, forfengelighet, streben, grådighet, hat og begjær. Det er et sinn som er avskåret fra Guds veier og tanker (Esa. 55:8, 9).

Det var derfor Jesus understreket hvor viktig det er å få våre sinn endret, omvendt og rensset opp da han sa: “Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud” (Matt. 5:8).

Hvor står så vi?

Særlig etter Annen Verdenskrig har livet i våre samfunn i Vesten øket tempoet. Vi jager etter å tjene mere penger. Vi har det travelt med å nyte mere, med å få tak i alt vi kan her i livet. Vi blir i alle forhold lært opp til å konkurrere med våre medmennesker om sosial status og stadig økende materiell velstand. Vi er blitt slik at vi faktisk krever en materiell luksus som i enkelte tilfeller var totalt ukjent for bare to generasjoner siden. Vi oppfordres til å bruke mere enn vi tjener, og til å tjene mer enn vi burde. “Du skylder deg selv det”, sier den listige reklamen, idet den innpoder i oss den tanke at det ville være tåpelig ikke å kjøpe en større bil, spise på dyrere restauranter eller dra på lengre og dyrere reiser. Hovedvekten ligger på å ta til seg, på selv’et.

I internasjonal målestokk fører nasjonene krig og dreper på grunn av den samme sinnsinnstilling. “Hvorfra kommer all ufreden og hvorfra kommer all striden [krigene] iblant eder? Er det ikke av eders lyster, som fører krig i eders lemmer? I attrår, og har ikke; I slår ihjel og bærer avind, og kan ikke få, I ligger i strid og ufred. I har ikke, fordi I ikke ber” (Jak. 4:1, 2).

Altfor ofte begjærer kapitalisten mere penger enn det er lett å skaffe hvis han betaler rimelige lønninger. Derfor røver han sine ansatte ved å betale dem for lite og bruke for lite på å forbedre arbeidsforholdene og sikkerheten. På samme måte lærer den moderne arbeider — ofte villedet av fagforeningsledere uten skrupler — å begjære mere penger enn han på ærlig vis kan tjene. Ved organisert press og politisk lureri mener han å kunne få noe for ingenting.

Hvorfor skriver såkalte “forfattere” simple billig-bøker basert på intet annet enn smuss, utukt og ungdommelig dumhet? Hvorfor trykker forleggere fordervelige ting som bare nedverdiger slike menneskelige følelser som kjærlighet,

vennlighet og idealisme til et plan som ligger lavere enn dyrenes?

Du kan, hvis dine øyne virkelig er blitt åpnet, raskt se *hundrevis* av andre bedre eksempler på begjær i vårt samfunn. Men vær også villig til å se ditt eget begjær! Vær villig til å angre på det, og be Gud om kjærlighet og styrke til å overvinne det.

Vårt slektledd trenger disse ordene av Guds Sønn: “Se til og ta eder i vare for all havepsyke! for ingen har sitt liv av sitt gods, om han er nokså rik” (Luk. 12:15).

Oppfattet du det? Kristus sa at din virkelige suksess og lykke i livet ikke kan måles ved hvor ny og kraftig bil du kjører, hva slags hjem du bor i, de klær du går i eller den maten du spiser. Lykke er en sinnstilstand. Den kommer innenfra hvis du har selve Kristi Ånd og sinn i deg. Jesus sa: “Revene har huler, og himmelens fugler reder; men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til” (Luk. 9:58). Den kjærlighet, glede og fred som Jesus la for dagen, kom fra det å gi til — og tjene andre — ikke fra noen form for materielle goder han hadde vært i stand til å skaffe seg.

Jesus, Menneskesønnen, var i stand til å overvinne menneskelig forfengeligheit og begjær fordi han satte det å tjene Gud langt over alt annet. Etter å ha fortalt om hvordan den uomvendte søker etter — og bekymrer seg med — materielle behov og komfort, befaler han: “Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift!” (Matt. 6:33).

Budene henger sammen

Og akkurat her tar det siste budet det første i hånden. For hva du enn higer etter mot Guds vilje, er begjær. Hvis du i ditt hjerte eller sinn lyster etter og begjærer noe mer enn å adlyde din Skaper og motta hans velsignelser, da blir dette en avgud for deg. “Havepsyke [begjær] . . . er avgudsdyrkelse” (Kol. 3:5).

Hva du enn velger som din avgud, det setter du altså i den sanne Guds sted, og dermed bryter du det første bud: “Du skal ikke ha andre guder foruten [foran] meg” (2. Mos. 20:3). Apostelen Paulus sa: “Vet I ikke at når I byr eder frem for

noen som tjener til lydighet, da er I også tjenere under den som I så lyder, enten det er under synden til død eller under lydigheten til rettferdighet?” (Rom. 6:16). Når du begynner å begjære materielle ting, da “tjener” du dem. Du anvender din tid, din energi, dine penger på disse tingene. I en slik situasjon har du verken tid eller energi til virkelig å studere Bibelen eller til å ta en time i alvorlig bønn foran den Ene som gir deg liv og hvert åndedrag. Og du oppdager at du er blitt smålig og misunnelig for de pengene du skylder din Skaper, og som skal gå til å finansiere forkynnelsen av hans sannheter. Ved denne enkle prosessen er de materielle tingene som du lyster etter og begjærer, faktisk blitt din gud. For egentlig så tjener og dyrker du dem — og du finner i ditt liv liten tid, styrke og rikdom til å tjene den sanne Gud av alt ditt hjerte og av all din makt og av all din hu.

Forstår du?

Havesyke er en fryktelig ting — for den avskjærer en fra samkvemmet med, og velsignelsene og kjærligheten til himmelens Gud, han som skapte alt som er — og som planla at denne materielle skapning skulle brukes i hans tjeneste og til hans herliggjørelse. Og i det praktiske, daglige liv bryter begjæret det grunnleggende prinsipp i den livsform som er fremsatt i alle Guds og Jesu Kristi egne bud. Jesus oppsummerte dette prinsipp da han sa: “Det er saligere å gi enn å ta” (Ap.gj. 20:35).

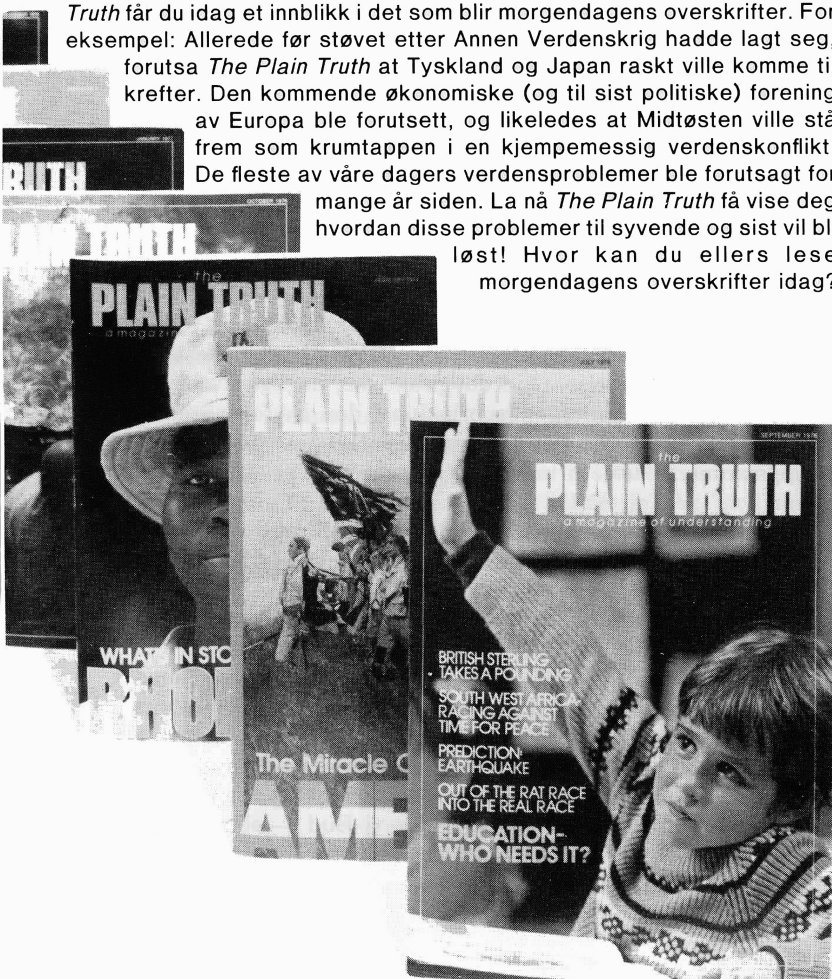
Hvis du er ivrig opptatt av å se hvor meget du kan gi og tjene andre med, vil du finne den sanne vei til lykke og evig liv. Du må spørre Gud om hans hjelp og hans Ånd. Du vil oppdage at du utelukkende med denne positive innstillingen vil være i stand til å holde det tiende budet.

Bare ved å lære å tjene dine medmennesker med kjærlighet, alvor og fornuft, og ved å tjene og dyrke den sanne Gud, vil du nå frem til en følelse av å ha utrettet noe og av glede i dette liv. Og i så fall vil du i morgendagens verden bli tildelt evig liv og herlighet i et guddommelig styre som i bokstavelig forstand er basert på De ti Bud — som er den sanne veien i kjærlighet — en vei med å gi og tjene dine medmennesker, og ære og prise den levende Gud som ga disse budene til beste for oss i all evighet.

The PLAIN TRUTH er etter 49 år fortsatt forut for sin tid!

Det var sant i 1934 og det er sant nå. Når du leser *The Plain*

Truth får du idag et innblikk i det som blir morgendagens overskrifter. For eksempel: Allerede før støvet etter Annen Verdenskrig hadde lagt seg, forutsa *The Plain Truth* at Tyskland og Japan raskt ville komme til krefter. Den kommende økonomiske (og til sist politiske) forening av Europa ble forutsett, og likeledes at Midtøsten ville stå frem som krumtappen i en kjempemessig verdenskonflikt. De fleste av våre dagers verdensproblemer ble forutsagt for mange år siden. La nå *The Plain Truth* få vise deg hvordan disse problemer til syvende og sist vil bli løst! Hvor kan du ellers lese morgendagens overskrifter idag?

SUPPLERENDE LESESTOFF

Guds Verdensvide Menighet utgir mange fargerike, opplysende hefter innen et vidt spekter av bibelske emner. Flere er nevnt nedenfor.

Hvilken dag er den kristne sabbaten? (N CS).

Betyr det noe hvilken dag vi holder hellig? Ble sabbaten bare gitt til det jødiske folk? Er det påbudt for kristne å holde søndagen som Herrens dag?

Aldri Tidligere Forstått — Hvorfor menneskeheten ikke kan fri seg fra sine plager (N SE)

De første mennesker gjorde et skjebnesvangert valg. De tok av den forbudte frukt av treet til kunnskap om godt og ondt. Ved å gjøre det besluttet de hvordan menneskeheten ville skaffe seg viten — avskåret fra Gud har menneskets oppsamlede viten ført til en rekke kriser som nå truer med selvutsløttelse! Vårt gratis hefte *Aldri Tidligere Forstått — Hvorfor menneskeheten ikke kan fri seg fra sine plager* (N SE) forklarer hvordan dagens verdensproblemer til slutt vil bli løst.

Bibel Korrespondansekurs (N CC)

Kurset er formet slik at det leder en i et systematisk studium av Bibelen med den som eneste tekstbok. Hver av de mer enn 12 16-siders leksjonene behandler et emne av vital betydning for oss i romalderen. Mange synes de er så interessante at det er vanskelig å legge dem ned etter å ha startet.

What Do You Mean . . . Salvation? (WS)

“Hva menes egentlig med frelse?” —
Ennå ikke på skandinavisk).

Hva er frelse? Er det et sted, et mål, en tilstand, en belønning? Ikke én av hundre vet hva frelse er, eller hvordan den kan oppnås. Vet du det?

Skriv etter dine egne eksemplarer av de ovennevnte heftene. De sendes gratis som en opplysningstjeneste i offentlighetens interesse. Våre postadresser jorden rundt står bakerst i heftet. Vi vil også sende deg, hvis du ønsker det, en å jour liste over *vår litteratur oversatt til skandinavisk*.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Postboks 2513 Solli, Oslo 2, Norge

Danmark: Postboks 211, DK 8100 Århus C, Danmark

Sverige: Postbox 5380, S-10246 Stockholm, Sverige

Storbritannia, resten av Europa og Midt-Østen (engelsktalende): P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland (og andre tysktalende): Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest Tyskland

Sveits, (fransktalende): Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211, Genève, Sveits

Frankrike: B.P. 64, 75662, Paris, CEDEX 14, Frankrike

Spania (spansktalende): Apartado Postal 1145, La Coruna, Spania

Holland og belgisk Flandern (hollandsktalende): Postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland

Italia: (Italiensktalende): Casella Postale 1594, 20100 Milano, Italia

Israel: P.O. Box 19111, Jerusalem, Israel

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2, Canada

Canada (fransktalende): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5, Canada

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 5.D.F.

Syd-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia

Vest-Indiske øyer: G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936, Vestindia

Australia, India, SriLanka og Sydøst Asia: P.O. Box 345, Sydney, NSW 2001, Australia

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila, Philippines 3117

Syd-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg, Republic of South Africa 2000

Zimbabwe (Rhodesia): P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare, Zimbabwe

Nigeria: PMB 21006, Ikeja, Lagos State, Nigeria

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra, Ghana

Kenya og resten av Øst- og Sentral-Afrika: P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

U.S.A. (verdeshovedkvarteret): P.O. Box 111, Pasadena, California 91123, U.S.A.

DETTE HEFTE UTGIS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE.

Det er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte kirkens arbeid. Bidrag mottas med takknemlighet. De som frivillig ønsker å hjelpe — og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynde evangeliet for alle folkeslag.

